

EDITORIAL

Letošní měsíc říjen byl měsícem tří významných výročí. 11. října uplynulo 40 let od zahájení 2. vatikánského koncilu, 13. října tomu bylo 85 let, co se ve Fatimě uskutečnil velký sluneční zázrak, a 16. října vstoupil pontifikát Jana Pavla II. do 25. roku svého trvání. Současný papež tedy řídí pokoncilní Církev po dobu 3/5 tohoto období.

Nejeden komentátor prvního z těchto výročí si pochvaluje, že tento koncil nedefinoval žádné dogma a zůstal v pastorální rovině. Hovoří o velkém zlomu, nové otevřenosti, dialogu, čerstvém větru. Tento převážně pastorální duch se ve skutečnosti zatím uplatňuje rozporuplně. Stalo se tu něco, co je v dějinách Církve zcela ojedinělé. Místo nového rozkvětu, jaký známe např. po Tridentském koncilu, musí Církev zápasit s narůstající krizí.

Dokořán „otevřenými okny“ proudí dovnitř duch tohoto světa, který se projevuje především rostoucí nekázní a svévolí v oblasti nauky i mravů, kterou navíc mnozí pokládají za samozřejmost. Vytváří se jakási alternativní církev s alternativním křesťanstvím, zbaveným pokud možno všeho obtížného a náročného. Ti radikálnější se domnívají, že by měl papež říct jasné a rozhodné slovo. Takové slovo by pomohlo v případě, že ho všichni přijmou a uskuteční. Ale s něčím takovým se už dnes nedá v Církvi počítat. Zavládl zvláštní druh neposlušnosti, která se projevuje jako „neslyšnost“. Proti autoritě není třeba se bouřit, stačí ji vytrvale ignorovat. Je možno pozorovat zřejmě úsilí vytvářet z nouzových situací normální stav, aby pak nezbylo nic jiného než přijmout praxi, která by ještě před nedávnem musela narazit na rozhodný odpor.

V oblasti ekumenismu se mluví o dosažených pokrocích, ale střízlivému pohledu neujde, že ani problémů na tomto poli nikak neubývá.

Pokračování na str. 15

Rok svatého růžence

Draží bratři a sestry!

Při své poslední návštěvě v Polsku jsem se obrátil na Pannu Marii takto: „Nejsvětější Panno, dopřej také mně sílu těla a ducha, abych mohl až do konce naplnit úkol, který mi svěřil Zmrtvýchvstalý. Tobě svěřuji všechny plody svého života a své služby, Tobě zasvěcuji osudy Církve, (...) v Tebe důvěřuji a Tobě ještě jednou vyznávám: Totus tuus, Maria! Totus tuus! Amen.“ (Kalvárie Zebrzydovská 19. 8. 2002) Tato slova opakuji dnes a vzdávám Bohu díky za čtyřia dvacet let své služby Církvi a Petrovu Stolci. V tomto zvláštním dni svěřuji znovu do rukou Matky Boží život Církve a tohoto tak souzřeného lidstva. Jí zasvěcuji také svou budoucnost. Vkládám všechno do jejích rukou, aby to s mateřskou láskou odevdala svému Synu *ke chvále jeho slávy* (Ef 1,12).

„Na hlubinu“ s Marií

Středem naší víry je Kristus, Vykupitel světa. Maria ho nezastihuje, ani nezastihuje Jeho spásitelské dílo. Byla vzata do nebe s tělem i duší jako Panna, aby jako první okusila plody utrpení a zmrtvýchvstání vlastního Syna, **Ona je to, která nás nejjistějším způsobem vede ke Kristu, poslednímu cíli našeho konání a celého našeho života.** Z toho důvodu, když jsem se obrátil k celé Církvi v listu *Novo millennio ineunte* s Kristovou výzvou, abychom „zajeli na hlubinu“, připojil jsem, že „nás provází na této cestě Nejsvětější Panna, které jsem (...) spolu se všemi biskupy zasvětil třetí tisíciletí.“ (58) Když jsem vyzval věřící, aby rozjímali ustavičně o Kristově tváři, tak velice jsem toužil, aby učitelkou tohoto rozjímání byla pro všechny **Maria, Jeho Matka.**

Rok růžence

Dnes chci toto přání vyjádřit s větší jasností dvěma sym-

bolickými gesty. Za chvíli podepišu apoštolský list *Rosarium Virginis Mariae*. Navíc společně s tímto dokumentem, věnovaným modlitbě růžence, vyhlásím rok, který trvá od října 2002 do října 2003, za *Rok růžence*. Číním tak nejen proto, že tento rok je 25. rokem mého pontifikátu, ale také proto, že na něj připadá 120. výročí encykliky *Supremi apostolatus officio*, kterou můj předchůdce papež Lev XIII. zahájil publikování série dokumentů věnovaných právě růženci. Je zde pak další důvod: v dějinách velkých jubilejů panoval dobrý zvyk, že po Jubilejním roku, věnovaném Kristu a dílu vykoupění, následoval další ke cti Panny Marie jako prosba k ní, aby pomáhala zužitkovat přijaté milosti.

Nových pět tajemství

Je tu snad lepší prostředek pro naléhavý, ale mimořádně bohatý úkol rozjímat o Kristově tváři spolu s Marií, než je růže-

syntéza Evangelia byla úplnější a poskytovala větší inspiraci, navrhl jsem v apoštolském listě *Rosarium Virginis Mariae* připojit k dosud v růženci rozjímaným tajemstvím dalších pět a nazval jsem je **tajemství světla**. Zahrnují veřejný život Spasitele od křtu v Jordánu až k počátku utrpení. Tento podnět má za cíl rozšířit horizont růžence, aby těm, kteří se ho modlí se zbožností a ne mechanicky, bylo umožněno ještě hlouběji pronikat do obsahu Radostné zvěsti a utvářet stále více svůj život podle života Kristova.

Poděkování a přání

Děkuji vám, kteří jste přítomni, i těm, kteří jsou v tomto jedinečném den se mnou spojeny duchovně. Díky za přízeň a zvláště za ujištění o stálé podpoře v modlitbě. Předávám tento dokument o svatém růženci pastýřům a věřícím na celém světě. Rok svatého růžence, který spolu prožijeme, přinese jistě blahodárné plody v srdcích všech, obnoví a zintenzivní pů-

nec? Musíme proto odhalit jeho mystickou hloubku, obsaženou v prostotě této modlitby, drahé lidové tradici. Tato mariánská modlitba svojí strukturou je ve skutečnosti především **rozjímáním o tajemstvích Kristova života a díla**. Tím, že opakujeme invokaci „Ave Maria“, můžeme hlouběji nahlédnout do základních událostí poslání Božího Syna na zemi, které nám předalo Evangelium a tradice. Aby tato

sobení milosti Velkého jubilea roku 2000 a stane se **zdrojem pokoje pro svět**.

Maria, Královna posvátného růžence, kterou zde vidíme vystavenou na krásném obraze uctívaném v Pompejích, kéž přivede děti Církve k plnosti jednoty s Kristem ve slávě!

L'Osservatore Romano

17. 10. 2002

Mezititulky redakce Světla

Překlad -lš-

Výstraha před pokrytectvím

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Oni mluví, ale nejednají.

Po řadě nezdařených provokací ze strany farizeů a zákoníků překvapil sám Pán své odpůrce otázkou, která je dokonale zahrnala do úzkých: „Co si myslíte o Mesiáši? Či je to Syn?“ „Jestliže ho David nazývá svým Pánem, jak může být jeho synem?“ Slepí vůdcové slepých nevědí, co odpovědět. *A od toho dne se už nikdo neodvážil dávat mu otázky.*⁽¹⁾ Nyní už Jeho nepřátelé vidí jen jedno řešení: *Usnuli se, že Ježíše připraví o život.*⁽²⁾ Situace se krajně vyhrotila, a to staví Ježíšovy posluchače před vážný rozpor. Co si nyní mají myslet o svých představených, které dosud chovali v úctě? Je svrchovaný čas, aby Ježíš veřejně odhalil pravou tvář izraelských předáků.

Jeho slova jsou určena i tobě. Dostává se ti upozornění, že tě nemá překvapit, když se setkáš také s nehodnými hlasateli Božího slova. Podobně jako Jeho současníci, kteří zasedli na Mojžišův stolec, i dnes se mohou hlasatelé evangelia zpronevřit svému poslání. Děje se tak vždy, kdykoliv ztrácejí ze zřetele, že jsou jenom služebníky Božího slova i Božího lidu, a zneužijí svého postavení, aby si zajistili ještě výhodnější místo, osobní pohodlí, lacinou lidskou přízeň a pocty. Ježíš uvádí jasné rozlišovací znamení, podle kterého je můžeš rozpoznat: nežijí sami podle toho, co druhým hlásají. Měli být služebníky Božích tajemství, ale oni, místo aby vzdávali úctu Jeho Jménu, učinili ze svého úřadu nástroj k vlastní oslavě.

Na první pohled se ti může zdát, že dnešní farizeové si počínají opačně než jejich předchůdci v Ježíšově době. Nenosi už dlouhý okázalý šat. Nevymýšlejí již a neukládají nesnesitelná břemena, ale chtějí si naopak získat lidskou přízeň tím, že vydávají svévolně za nesnesitelné to, co je pevně a nezměnitelně zakotveno v Božím zákoně. Ale ten rozdíl je jen zdánlivý. Také ti dnešní farizeové by se rádi těšili všeobecné úctě, ale jelikož dnešní doba si cení spíše nevázanosti než kázně, chtějí raději splynout s tímto světem. Domnívají se, že když se mu takto zavděčí, získají si lepší postavení. Když tedy rozmělnují a zpochybňují podle svého to, co stanovil Pán, je to ve skutečnosti stejně svévolné počínání jako u tehdejších obilných hrobů. Povyšují se nad Hospodinovo slovo a dovolují si vykládat je po svém, aby mohli vyhovět svým choutkám. Pro svou zaslepenost nejsou schopni vstoupit do tajemství nebeského království, a těm, kdo chtějí vstoupit, v tom brání.⁽³⁾ *Sami sešli z cesty a jsou příčinou, že mnozí nedbají o Zákon.* Chtějí sami platit za poslední autoritu, a proto mají za to, že není třeba dbát na varovný hlas proroků. Rádi využívají příležitosti, aby se vystavili veřejně na odív, a zapomínají, že při tom leckdy házejí perly vepřům.⁽⁴⁾

Co si počít, když se setkáš s takovými učiteli? Nikdy neodmítej Ježíšovo evangelium ani o něm nepochybuji proto, že někteří jeho hlasatelé se Božím slovem sami neřídí, ale stráž se, abys nenásledoval jejich příklad. Evangelium nepadá tím, že selhal osobní příklad jeho hlasatelů. Směrodatným zůstává Ježíšovo slovo, Jeho vlastní příklad a příklad těch, kteří mu zachovávají věrnost, i když se jim dostává pohrdání jako kdysi Jemu.

Rozlišovacím znamením dobrého pastýře je pokora a láska. Vyhledávej především pokorné služebníky evangelia, kteří nehlasají sebe, ale nezkrácené Boží slovo a *počínají si při tom tak něžně, jako když matka hýčká svoje děti.* Jdi k těm, *kteří by ti nejraději odevzdali nejen Boží radostnou zvěst, nýbrž i vlastní život za tebe dali.* Nepropadej beznaději, ani kdybys je kolem sebe nenacházel. Pán slíbil, že své věrné stádo neopustí, a jistě se o ně v pravý čas postará. Spíše dej svému smutku průchod ve vroucí modlitbě za ty, kteří jsou původci pohoršení, protože jim platí varovná Pánova slova: „*Běda vám!*“⁽⁵⁾

Ale při tom všem si ještě více dej dobrý pozor, zda se Ježíšova výstražná slova netýkají také tebe. Záludného pokušení domýšlivosti a pokrytectví není ušetřen nikdo. Proto zpytuj především pečlivě sám sebe. Nezakládáš si na tom, jak vysokého stupně dokonalosti už dosahuješ, přičemž k tomu jako měřítko používáš vnější náboženské znaky, množství nejrůznějších pobožností a praktik a domněle závazných obyčejů a zvyků? Nestává se ti, že posuzuješ druhé podle svého vzoru a podceňuješ všechno, co je jiné než to tvoje? Je tvým učitelem skutečně Ježíš a Jeho slovo, anebo tvoje vlastní ctižádost a sebezalíbení, které tě staví do povýšené role učitele a mistra?

Otevři Pánu dokořán své srdce a zeptej se Ho, zda nežiješ v sebeklamu a více než Jeho nemiluješ sebe, své vlastní představy a tajně na odív vystavované zbožné praktiky a návyky. Máš plné právo toužit po tom být velký, ba největší. Jsi k tomu dokonce povolán. Ale k této velikosti vede jen jedna cesta: Usiluj, abys byl **služebníkem všech**. Pros Pána, aby tě ponížil dříve, než tě pýcha učiní úplně slepým. Pros Jej pokorně den co den, abys neplýtvat úsilím, časem, modlitbami a posty či zbožným putováním, které nejsou konány ve znamení pokorné služby Jemu i tvým bližním, ale zůstávají jen samolibým kadidlem pro tvůj vlastní oltář: *Pane, ať se mé srdce nevyvíjí, ať se nevyvyšují mé oči, abych se nehnal za velikými věcmi, pro mne nedostížnými.*⁽⁶⁾ Kdykoliv se tě zmocňuje závrať domýšlivosti, obrať se v důvěře na Jeho Matku, pokornou služebnici. Ona tě *uklidní a utiší tvou duši jako dítě na matčině klíně.*⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 22,42.44.46; ⁽²⁾ Mt 26,4; ⁽³⁾ srov. Mt 23,13

⁽⁴⁾ srov. Mt 7,6; ⁽⁵⁾ viz Mt 23,13-36;

⁽⁶⁾ resp. žalm 131; ⁽⁷⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Mal 1,14b–2,2b.8–10
Jsem mocný král – praví Hospodin zástupů – moje jméno je hrozné mezi národy. Nyní (platí) vám, kněží, tento příkaz: Jestliže neuposlechnete a nevezmete si k srdci, abyste vzdávali úctu mému jménu – praví Hospodin zástupů – stihnu vás kletbou. Vy jste sešli z cesty, jste příčinou, že mnozí nedbají o Zákon, porušili jste smlouvu s Lévim – praví Hospodin zástupů. Proto i já vás uvrhnu do ponižení a potupy přede vším lidem, poněvadž jste nezachovávali mé příkazy. Při udílení rad jste nebyli nestranní. Nemáme snad všichni jednoho otce? Nestvořil nás jeden Bůh? Proč jsme k sobě věrolomní, a tak znesvěcujeme smlouvu našich otců?

2. čtení – 1 Sol 2,7b–9.13

Bratři! Počínali jsme si mezi vámi tak něžně, jako když matka hýčká svoje děti; tak jsme po vás toužili, že bychom vám nejraději nejen odevzdali Boží radostnou zvěst, ale dali za vás i vlastní život. Tak velice jsme si vás oblíbili. Přece si ještě vzpomínáte, bratři, na naši vyčerpávající námahu: ve dne v noci jsme pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž, když jsme vám hlásali Boží evangelium. A proto i my bez ustání děkujeme Bohu za to, že když jste nás uslyšeli kázat Boží slovo, vzali jste ho ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží – vždyť jím skutečně je. A protože věříte, ukazují se na vás i jeho účinky.

Evangelium – Mt 23,1–12

Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům: „Na Mojžišův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je

Pokračování na str. 7

Víra pokřtěných »nevěřících«

Proč se stresovat vírou a příkázáními? Život funguje tak jako tak...

Nějaký čas po atentátu na Světové obchodní centrum v New Yorku se i v Evropě konaly ekumenické bohoslužby, kostely byly o něco méně prázdné. I do vánočních a novoročních kázání vstoupilo no-

v zaměstnání je třeba řešit vlastní hlavou, a ne s farářem. O dovolené, stavbě domu či úpravě bytu rozhoduje vlastní vkus a ne nedělní kázání. Církev neurčuje volbu partnera ani papež počet dětí. To všechno jde bez nich.

Církev se stala v očích veřejnosti pouhou institucí

vé téma. Katolické akademie jako na povel zařadily do svého programu islám, multireligiózní společnost a mezináboženský dialog. Ale nyní se již všechno postupně vrátilo do starých kolejí. Pokud Církev vystoupí na veřejnost, jedná se převážně o politická a kulturně společenská témata. Ovšem zavlažování vrstev obyvatel křesťanskými apely nemá u těch, kteří stojí opodál, tak jako tak celkem žádné vyhlídky, o prožitku obrácení ani nemluvě, a i ti, kteří jsou Církvi blízko, reagují spíše unaveně, jako by naopak těmito výzvami již byli přesyceni.

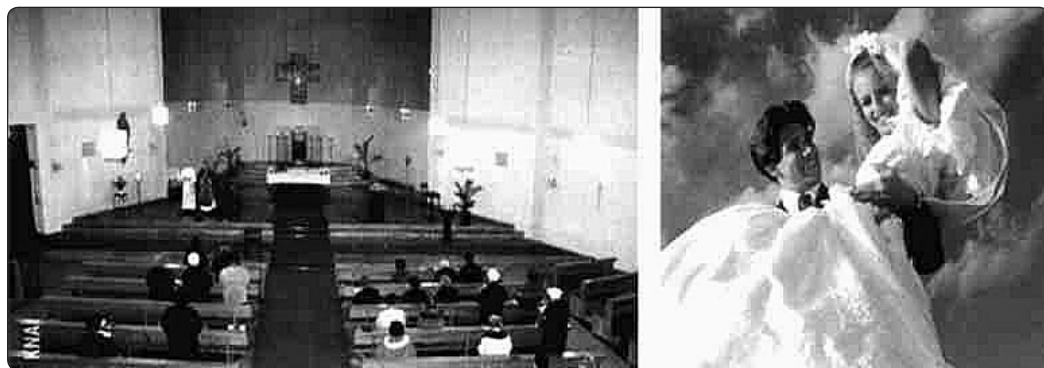
Jako by ti, co chodí do kostela, byli lepší...

Na výzvy Církve je alergický především „pokřtěný nevěřící“. Ten s ní již „skončil“. Zcela opačně je na tom „nepokřtěný nevěřící“, který by se při nečekaném setkání s Církvi alespoň zastavil a byl tak pro ni otevřenější. „Předsudky“ nepraktikujícího katolíka jsou spíše prožité než vymyšlené. Auto jezdí i bez Krista, příjem je od firmy, ne od milého Boha. Problémy

K čemu je tedy celý ten „katolický aparát“, když se dotýčný sám o sobě cítí být dobrým člověkem a tím v podstatě i dobrým křesťanem. Farář to možná nevidí, ale Bůh to jistě chápe lépe. Do kostela chodí tak jako tak málokdo, ten bude dobrý k tomu, aby ocukroval rodinné slavnosti.

Tento pokřtěný, který praktikuje nevíru, nezná důvody své nevíry. Má za to, že se „šine vpřed“ stejně jako jeho do kostela chodící soused. A když přijde nějaký nepříjemný horlivec připomínat křesťanské povinnosti, vytáhne z kapsy pohotově „omluvenku“ a ukáže prstem na reálně existující Církev.

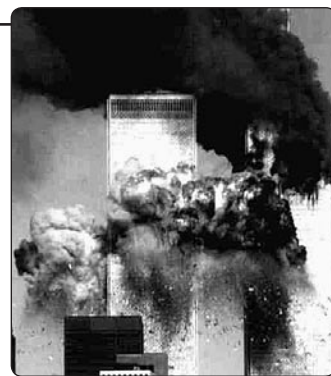
Kostely jsou stále více prázdné..., hodí se k tomu, aby pocukrovaly rodinné slavnosti

Klišé a předsudky

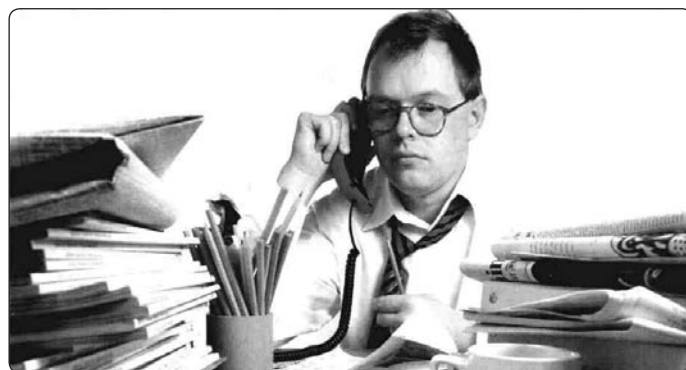
„Pokřtěný nevěřící“ má totiž výhrady proti instituci, která vystupuje s nárokem, že má neotřesitelnou pravdu. Dogmata, učitelství, věty víry: kdyby to měl brát všechno vážně, musel by odložit svoje subjektivní brýle, svoje plahočení ze dne na den, musel by dát svému životu jasný profil. Takový „fundamentalismus“ však odporuje předsudkům praktikujícího nevěřce, kterému každý den přináší nové důkazy, že život funguje i bez stresování nějakou vírou.

A tak nachází své bezpečné místo na podloží antiklerikálních názorů a postkřesťanské „osvícenosti“. Copak mu média

Teroristický útok způsobil otřes, nikoliv však obrácení

křížácké výpravy, inkvizice, antisemitismus, nepřátelství vůči demokracii a vůči „radostem života“, odstrkování laiků, totalitní styl vedení, nadvláda starých pánů. Nejsou to sice ty pravé důvody, které zavedly praktikujícího nevěřce stranou od Církve, ale je docela pohodlné schovat se za široká ramena tvůrců veřejného mínění a přizvukovat trochu v obrovském sboru církevních kritiků. A především,

Práce je tak náročná, proč se stresovat s vírou?

a obsahy četných knih a článků neposkytují dostatečné podklady k sebeospravedlnění? Je možno si bez problémů posloužit: mocenské ambice, diskriminace žen, historické hříchy jako

způsob vypořádání se s vírou se dostal konečně na patřičnou úroveň, zbavil se onoho rozměru, který zacházel do otázek osobních povinností, takže se debata o Církvi může vést historicky

anebo sociologicky, kriticky nebo apologeticky. Jak tato debata dopadne, je už pak lhostejné, protože není nijak svázána s životním rozhodováním.

Ani instituce ani spolek

Církev se v chápání veřejnosti stala institucí a jako taková stejně jako všechny jiné instituce se dostává na přetřes především pro své možné i domnělé chyby. A je to hloupé: kdo se naopak zabývá přednostmi Církve a jejím působením, zdaleka se nemusí cítit být Církví přitahován. A když po 11. září 2001 přemýšlí o mezináboženském dialogu, o vztazích mezi křesťany a muslimy nebo o mírovém úsilí Církve, nemusí si vůbec ve svém nitru klást otázku, jak chce Bůh vstoupit do jeho života. Každá kritika Církve naráží na své meze, pokud jde o tajemné Boží působení v této Církvi. Každá obrana katolických principů vyznívá naprázdno, protože Církev není ani dobročinný spolek ani institucionalizovaný svazek principů, nýbrž Církev je život.

Katolická nauka zná především dva pojmy, jak označit tento život: lid a tělo. Církev jako Boží lid, lid, který si nehledá svého Boha, nýbrž byl Bohem vyvolen k tomu, aby zřídil na zemi jeho království. A Církev jako Kristovo tělo, jako společenství milosti těch, kteří k ní patří skrze křest a skrze prožívanou příslušnost k Církvi apoštolů a jejich nástupců, jako „organismus“, skrze který je Bůh ve světě přítomen.

Jen jednu otázku!

Za tím vším stojí pro jednotlivce jen jedna jediná, zcela konkrétní otázka: vstoupil Bůh skutečně do lidských dějin, zjevil se Ježíš Kristus skutečně a založil svou Církev? Všechny ostatní otázky – o slabosti nebo síle „církvního personálu“, či otázky o válce a míru – to všechno se rázem stává druhořadé. Jestliže se Bůh zjevil na zemi, jestliže tento Ježíš Kristus byl Boží Syn,

Zásadní otázkou je, zda se Kristus skutečně zjevil světu

pak se lidem hledajícím a bloudícím, kteří se prou a soudí, ukázala Pravda. Pak se vyplatí pokusit se spolu s Církví řídit se směrnicemi této Pravdy. Pak se jedná o poslední a o všem rozhodující otázku po smyslu a cíli člověka, po jeho posledním určení a blaženosti.

Jestliže život Církve je skutečně místo, kde se Bůh sděluje člověku, pak se konečně dotýká života každého jednotlivce. Samotná náboženská „témata“ nebo skandály či hvězdné hodiny církevních dějin nemohou vyvinout onu existenciální sílu, aby se tím praktikující nevěrec cítil hluboce osloven a přehodnotil své vědomě či podvědomě zaujaté stanovisko proti Církvi. To může způsobit jedině živý Bůh, který podle víry věřících je přítomen ve své Církvi. Aby však tento Život byl sdělen i těm, kteří „stojí stranou“, to je v neposlední řadě velkým úkolem těch, kteří již v Církvi a s Církví žijí.

*Z Komma 10/2002
přeložil -lš-*

Křížáci nebo inkvizice - všechno se hodí do sboru kritiky

Zpět k radosti, k Srdci živého Boha

Nedávno mě navštívil jeden mladý muž. Řekl mi: „Byl jsem v jednom katolickém knihkupectví a chtěl jsem si koupit nějakou knížku o víře, abych víru lépe poznal. Nekoupil jsem nic a odešel jsem z obchodu deprimován. Již samotné názvy knih mě docela zmátly.“

To se dnes stává mnoha lidem. Hledají, chtějí by lépe poznat víru, chtějí by nalézt Boha, ale v labyrintu knih ztrácejí naději, že vůbec najdou pravdu. Knihy. Nic než knihy...

Není tomu tak, že by lidé dnes neměli o víru vůbec zájem. Ale často nevědí, kde ji hledat, které knihy by měli číst, kterému knězi mají věřit. To je často zbavuje odvahy a chuti.

K tomu přistupuje vševládající kritika Církve, kritika církevních dějin, kritika Bible, Ježíše Krista, křesťanského světového názoru, kritika, která díky médiím nabyla nebyvalého rozsahu. Jak se má člověk v tom všem orientovat? Je pravdou, co kdysi řekl Georges Bernanos: „Všechno, co bylo učiněno proti Církvi, bylo učiněno proti radosti.“

Navíc na mnoha místech v Církvi ztratilo dnes hlásání svou přesvědčující sílu. To není samo sebou. Stojíme na konci epochy osvíceného rozumu. Všechno se rozpitvává, prosvětluje, rentgenuje, rozpouští v kyselínách. Duše života se ztratila. Ztratil se pohled na skutečnost jako celek. Varování Nietzscheho před vědci jeho doby se týká i mnoha vědců dneška, kteří stojí ve službách Božího slova: „Varuj se jich. Před nimi leží jen oškubaní ptáci!“

Není ani pravda, že všichni lidé, kteří opouštějí Církev, jsou nevěřící a nechťejí o Církvi nic slyšet. Mnoho lidí odchází z kostela a jsou vnitřně prázdnější, než když do něho vstoupili. Říkají, že to je jen samé „bla, bla“, co se dnes na mnoha místech v Církvi nabízí. Z hlásání a bohoslužeb se vytratila jejich duše.

Lesk a zář pravdy jsou pryč, protože v centru klanění, služby, radosti, útěchy a chvály již nestojí živý Pán, nýbrž malý člověk, který tančí kolem svého JÁ.

Bylo by také povrchní a nespravedlivé tvrdit, že dnešní člověk není přístupný zkušenosti náboženské skutečnosti a že otázka po Bohu, Kristu a Církvi mu nic nedává. To není pravda.

Člověk je stvořen podle Božího obrazu. Jeho neklid je touhou po svém vlastním původu a je to Boží touha po člověku. Každý člověk, zvláště dnes, pociťuje neklid. „Zvěst o Bohu“ stále všude obchází.

Nesmíme ztrácet ze zřetelle, že každý člověk má v sobě nejnvtřnější místo, které je nepřístupné pro lež a pro zamlžení. Je to místo jeho podobnosti s Bohem. V tomto jeho nejnvtřnějším bodu se probouzí po celý život touha po tom, co je věčné: po pravdě, po Boží lásce.

I při tom největším hříchu chrání Bůh v člověku tento nejnvtřnější bod jako jeho poslední svatyni. I v životě těch největších hříšníků jsou okamžiky, kdy tento vnitřní bod jako by vyskočil na povrch, aby sáhl po tom, co je věčné. Zde je ten nejhlubší důvod, proč světlo pravdy a lásky nemůže být nikdy zcela udušeno (Lk 8,16). Je možné, že právě zde a v tomto okamžiku si někdo žádá toto světlo.

Mezi křesťany vládne jedno velké pokušení, snad to největší vůbec: pokušení k rezignaci a malomyslnosti. „Co se to jen děje! Tady už je zkažený i kvas i mouka!“ I zde však platí trvale

to, co říká stařec Sozima v Dostojevského románu:

„I když lidi osvítiš a pak vidíš, že lidé i přes tvoje světlo nehledají spásu duše, zůstaň pevný a nepochybuj o síle nebeského světla. Věř tomu, že jestliže ne teď, tak později najdou spásu své duše. A když ji nenajdou sami, najdou ji jejich děti, protože tvoje světlo neumře ani po tvé smrti. Spravedlivý odchází, ale jeho světlo zůstává.“

O toto přesvědčení víry jde dnes především. Nesmíme se polekat temnosti jedné epochy. To je také přesvědčení papeže, který píše: „Nesmíme rezignovat před časově podmíněnými krizemi.“

Co můžeme dnes poradit křesťanům, kteří jsou nakazeni rezignací, především těm z nich, kteří jsou povoláni, aby hlásali? Rada je prostá a po celá staletí stejná: Zpět k Ohni!

Křesťanské hlásání slovem, příkladem, bytím získá svůj lesk, své teplo, svou radost, svou láskyplnou věrohodnost, svou trpělivost a své vítězství ze setkávání s Pravdou, s Kristem. V každodenní tiché a vytrvalé modlitbě, v každodenním vychutnávání Božího slova získává hlásání svou přesvědčující sílu. To říká i papež v listu k třetímu tisíciletí: „Není pochyb o tom, že pokrok v modlitbě a ve svatosti je možno čerpat jen z obnoveného naslouchání Božímu slovu.“

Od svatého Bernarda pocházejí slova: „Být žhavý je víc než vědět.“ Železo začne být žhavé teprve tehdy, když je delší dobu v žáru ohně. Tak je tomu i s křesťanem. Má být žhavý. Nestačí tedy, když se tu a tam přiblíží k ohni, musí v ohni setrvat: v Srdeci Božím, v Srdeci Ježíšově.

Kde tomu tak je, tam znovu propuká život: u nich samých a zcela nepozorovaně i v jejich nejbližším okolí. Protože člověk, který skutečně žije Boží láskou, ten je jako vlahé jaro, které všude a takřka nepozorovaně láká ze ztuhlé půdy květy a brouky.

Na žádost čtenářů uvádíme 6 z 65 odsouzených vět, ve kterých je vyjádřena nauka modernismu. Tyto věty byly odsouzeny v sylabu *Lamentabili* ze dne 3. července 1907.

Věta č. 1

»Výkladem svatých knih, daných církví, sice není třeba opovrhovat, přesto však tento výklad podléhá přesnějšimu posouzení a opravě exegetů.«

Věta č. 30

»Ve všech textech evangelia má titul „Syn Boží“ pouze stejný význam jako „Mesiáš“, v žádném případě však nevypovídá, že Kristus je skutečně a podstatně Synem Božím.«

Věta č. 36

»Zmrtvýchvstání Kristovo není vlastně skutečností dějinného řádu, nýbrž skutečností, která není ani dokázána ani dokazatelná, je to něco čistě nadpřirozeného řádu, co křesťanské vědomí postupně odvodilo z jiných skutečností.«

Věta č. 37

»Víra v Kristovo vzkříšení se zpočátku ani tak netýkala skutečností zmrtvýchvstání, jako spíše nesmrtelného života Kristova u Boha.«

Věta č. 49

»Tím, že křesťanská večeře postupně dostala podobu liturgického úkonu, nabyli ti, kdo této večeři obvykle předsedali, kněžského charakteru.«

Věta č. 53

»Organické uspořádání církve není neměnné, nýbrž i křesťanská společnost, stejně jako lidská, podléhá stálému vývoji.«

Věta č. 58

»Pravda je stejně proměnná jako samotný člověk, protože s ním, v něm a skrze něho dosahuje rozvoje.«

Lidé, kteří hoří, nejsou nikdy vlažní. Nejsou tedy nikdy nečinní ve službách lásky a pravdy. Mají odpor k lhostejnosti, konformismu, k duchu taktizování. *Kristova láska je pudí* (2 Kor 5,14). Jejich světlo chce ven. Nechtějí si podržet jen pro sebe, co ve víře slyšeli, vlastními očima viděli, čeho se rukama dotýkali (srov. 1 Jan 1,1). Musí o tom hovořit, svědčit o tom, zpívat a psát. Musí dar víry předávat dál. „Je to hlásání onoho Boha, který je Láska a který tak milo-

val svět, že dal svého jednorozenného Syna.“ (Jan Pavel II.)

Jestliže někdo chce vědět sám od sebe, zda je milý Bohu a zda je na cestě k nebi, tomu postačí, aby se zeptal sám sebe, zda ho to pudí k lidem, aby jim přinesl dar víry a lásky. Toto puzení lásky a tato cesta k lidem je cestou člověka k nebi.

Křesťanům není možno dnes dostatečně naléhavě radit, aby prohlubovali a budovali svou víru soustavným studiem. Velký světec katolické reforma-

ce František Saleský ve svých dopisech neúnavně lidem znovu a znovu doporučuje, aby **v žádném případě nevynechávali každodenní četbu, která podporuje víru, i kdyby to bylo jen pět řádků.**

František Saleský hovořil jednou o tom, že denní studium teologie u kněží je něco jako osmá svátost. A to, co tehdy platilo pro kněze, platí dnes pro všechny křesťany: **každodenní četba textů, které budují katolickou víru, je nezbytná k tomu, aby věřící mohl být osvěcujícím, sebevědomým a přesvědčeným křesťanem.**

Ještě jedna cenná rada z pokladu křesťanské tradice: Čtete životopisy velkých katolických svědků! To je živé, páte evangelium, kterému mnoho lidí snáze porozumí a umí ho uvést do svého vlastního života.

Kolik nových rozkvětů vzešlo v průběhu dvou tisíciletí právě z četby takových životopisů! Pomysleme na Augustina, Františka z Assisi, Ignáce z Loyoly. Nic kromě studia Písma svatého neprobouzí tak silně víru, naději a lásku jako svědectví světců. A nic tak nepodporuje opravdovou obnovu jako jejich příklad.

Kde jsou lidé ve víře nejistí, kde vidí jen mlhu a žádný paprsek věčného světla, tam mají nasednout na lanovou dráhu, která vyveze na vrchol hory. Svátí jsou takovými vrcholky. Oni poskytují volný výhled na neohraňčenou krásu a jasnost katolické pravdy. Aspoň já to tak dělám vždy, když se mi jasné kontury pravdy začnou ztrácet v mlze kritik náboženství, Krista Ježíše, Bible, Církve...

Pro mne je takovou horou matka Tereza. Z této hory vidím vždy zcela jasně, co uschopňuje člověka k novému nástupu, k jaké kráse víry a života nás Bůh povolal.

*Z Vision 2000 - 05/2002
přeložil -lš-
Autor je farářem
ve švýcarském Reidenu*

**STUDENTI ODHALUJÍ KRÁSU
POHLAVNÍ ZDRŽENLIVOSTI**

Na univerzitě v Arkansasu v USA byl otevřen studijní seminář „Sex Can Wait“ (Sex může počkat). Seminář ukazuje rizika předčasných a neuspořádaných sexuálních styků. O tento seminář projeví studenti mimořádný zájem a v krátké době přinesl mimořádně pozitivní výsledky. Mezi účastníky výrazně vzrostla ochota vyčkat s pohlavním stykem až do řádně uzavřeného manželství. Studenti jsou seznamováni s hodnotou zdrženlivosti.

Nová růžencová tajemství

Před 10 000 věřícími vyhlásil Jan Pavel II. ve výroční den svého zvolení Rok svatého růžence a podepsal apoštolský list *Rosarium Virginis Mariae (Růženec Panny Marie)* o této mariánské modlitbě.

V tomto listě rozšířil Jan Pavel II. modlitbu růžence o dalších 5 tajemství, která nazval „tajemství světla“:

1. Křest v Jordánu
2. Sebezjevení na svatbě v Káně
3. Ohlášení Božího království a výzva k obrácení
4. Proměnění na hoře Tábor
5. Ustanovení Eucharistie

Podle doporučení v apoštolském listu bude nyní vhodné zařadit nová tajemství světla na čtvrtek a radostná tajemství ze čtvrtku přesunout na sobotu, protože v nich je nejvíce přítomna Panna Maria.

Z apoštolského listu

»Růženec Panny Marie«

„Růženec je moje zamilovaná modlitba. Je to obdivuhodná modlitba, obdivuhodná svou prostotou a svou hloubkou.(...) Je možno říci, že růženec je v jisté míře modlitbou – komentářem – k poslední kapitole konstituce *Lumen gentium* 2. vatikánského koncilu, oné kapitole, která pojednává o obdivuhodné přítomnosti Matky Boží v tajemství Krista a Církve. A opravdu, na pozadí slov *Zdravas Maria* procházejí před očima duše nejdůležitější události z Ježíšova života. Tvoří spolu radostný, bolestný a slavný růženec, který nás, abychom tak řekli, skrze Srdce jeho Matky přivádí k živému spojení s Ježíšem. Současně může naše srdce do sledu těchto růžencových tajemství zahrnout všechna tajemství, která utvářejí život jednotlivce, rodiny, národa, Církve a světa; osobní zkušenosti a bližní a zvláštním způsobem ty z lidí, kteří nám stojí nejbliže a kteří nám leží na srdci. Tak dostává prostá modlitba růžence rytmus lidského života.

Moji bratři a sestry, těmito slovy jsem zasadil první rok svého pontifikátu do každodenního rytmu růžencové modlitby. Nyní na počátku pětadvacátého roku mé služby jako Petrův nástupce chtěl bych učinit totéž. Kolik milostí jsem v těchto letech obdržel od Svaté Panny skrze modlitbu růžence „Magnificat anima mea Dominum – Velebí má duše Pána“! Svůj dík bych chtěl vyjádřit těmito slovy Nejsvětější Matky, pod jejíž ochranu jsem postavil svou petrskou službu: *Totus tuus!*“

Námítky proti růženci

Uplatnění této iniciativy vychází z různých úvah. První se týká nutnosti zabránit určité krizi této modlitby. V současném dějinném a teologickém kontextu hrozí růženci nebezpečí, že jeho hodnota bude neprávem snížena a že proto vůbec nebude předán novým generacím. Někteří se domnívají, že ústřední význam liturgie, který správně zdůraznil 2. vatikánský koncil, musí mít nutně za následek znehodnocení růžence. Pavel VI. jasně ukázal, že tato modlitba nejenže nestojí proti liturgii, ale dokonce ji podporuje. Neboť růženec na liturgii připravuje a je jejím ohlasem tím, že nám umož-

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké střípce na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích a když jim lidé říkají ‚Mistře‘. Vy však si nedávejte říkat ‚mistr‘, jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno ‚otec‘, jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat ‚učitel‘, jenom jeden je váš Učitel – Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vaším služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Apoštolský list Sv. otce „Růženec Panny Marie“ (*Rosarium Virginis Mariae*) už máte k dispozici!

Z vatikánského deníku *L'Osservatore Romano* ze dne 16. října 2002 jej pro týdeník *SVĚTLO* přeložil Dr. Lubomír Štula a Matice cyrilometodějská jej vydala a vytiskla a nabízí čtenářům jako 40stránkovou brožuru formátu A5 v barevné obálce s obrázkem Sv. otce, jak se modlí růženec před sochou fatimské Panny Marie.

Cena brožury je 25 Kč. Doporučujeme objednat ve větším množství najednou pro přátele či pro farnost (farnosti mají 10% slevu).

ňuje prožívat plněji účast na liturgii a čerpat z ní dobré plody pro každodenní život. Snad existuje i obava, že růženec vzhledem ke svému vysloveně mariánskému charakteru může být označen za málo ekumenický. Ve skutečnosti nás tato modlitba vede k mnohem jasnějšímu horizontu úcty k Matce Boží, který nám vytýčil Koncil: je to forma zbožnosti, která se orientuje na christologický střed křesťanské víry, a to tím způsobem, že „když je uctívána Matka, je Syn lépe poznáván, milován a ctěn“. Když bude modlitba růžence v uvedené formě znovu objevena, bude jistě pomocí a nikoliv překážkou pro ekumenismus.

Mnoho problémů současných rodin, zvláště v ekonomicky vyspělých společnostech, vyplývá z toho, že je stále obtížnější se domluvit. Lidé neumí přebývat pospolu a ty nemnohé chvíle, kdy by mohli být spolu, pohltí televize. Začít se znovu společně modlit růženec v rodině znamená vnést do života zcela jiné obrazy, které představují tajemství, jež přináší spásu: obraz Vykupitele, obraz Jeho Nejsvětější Matky. Rodina, která se spo-

lečně modlí růženec, vytváří podobnou atmosféru jako v Nazaretě: Ježíše stává do středu, dělí se s Ním o radosti i utrpení, vkládá do Jeho rukou potřeby i plány, od Něho čerpá naději a sílu na cestu.

Růžencová modlitba za děti a ještě více s dětmi, která je tak vychovává již od nejmladších let ke každodenní době „přestávky pro modlitbu“ celé rodiny, jistě není vyřešením problémů všeho druhu, ale představuje duchovní pomoc, kterou není možné podceňovat. Je možné vznést námitku, že růženec neodpovídá vkusu dětí a mládeže dnešní doby. Ale tato námitka staví na představě jejího nedbalého odríkávání. Jestliže se však dodrží jeho základní struktura, nic nebrání, aby se ho děti a mládež modlily jak v rodině, tak ve skupinách.

Modlitba tak prostá a současně tak bohatá zasluhuje, aby ji křesťanské společenství znovu objevilo.

Modlitba bl. Bartoloměje Longa z Pompejí:

„Blahoslavený růženci Panny Marie, sladký řetězi, který nás pojí s Bohem, pouto lásky, které nás sjednocuje s anděly, pouto záchrany od útoků pekla; bezpečný přístave v mořské katastrofě! Již nikdy tě neodložím. Budeš naší útěchou v každodenní práci. Tobě patří poslední polibek hasnoucího života. Posledním dechem našich rtů bude Tvoje sladké jméno, Královno Pompejí, naše drahá Matko, Útočiště hříšníků, Vládkyně, Těšitelko zarmoucených. Bud' všude blahoslavená, dnes i nyní, na nebi i na zemi.“

Překlad -lš-

Já opravdu neumím říct ne

Jakub Weitlaner, vládní rada
ve službách potřebným

„To není úředník, ale světec,“ „startuje kolmo do nebe,“ „anděl“... Nemohu si vzpomenout na všechna ta hodnocení nejrůznějších lidí, jimiž vyjadřovali svou náklonnost, mimořádnou úctu a obdiv k vládnímu radovi ing. Jakubu Weitlanerovi, kterému jeho přátelé říkají Jacek.

Je obtížné popsat všechny způsoby, jimiž umí pomáhat lidem: „Když je nouze nejvyšší, tak je Jakub nejbližší.“ Toto přísloví charakterizuje sekretáře obecního úřadu v Gamlitz v Jižním Štýrsku, který zde byl po léta referentem v problematice sesuvu půdy a odvodňování. Pan Gramm, který jako člen obecní rady s ním mnoho let spolupracoval, o něm říká: „Je to výborný člověk, který každou práci odvede na 150 %. Byl ihned tam, kde se něco stalo. Čas při tom nehrál žádnou roli. Ať to bylo v noci nebo ve dne, v pracovní den nebo v neděli, Weitlaner byl vždy ochotný k rychlému nasazení radou i pomocí.“

Když byl nově postavený dům ohrožen posuvem půdy, přišel i o velikonoční neděli. Jindy v 15 hodin se pohnula půda před jedním obytným blokem a již v 18 hodin začaly stroje se sanováním. Je málo vinařů v jižním Štýrsku, kteří by mu nebyli za něco vděční a nevzpomínali na něho, soudí pan Gramm. „O všechno se stále osobně staral, shromažďoval data a plánoval. Nejenže sanoval, ale osobně se zasazoval o maximální podporu z veřejných prostředků.“

Jedna selka z okolí Gamlitz dosvědčuje: „Jo, pan Weitlaner, ten měl oči všude. Uvedl vždy všechno do pohybu, jen aby pomohl lidem. Když bylo třeba, přitáhl odpovědné lidi až z Vídně, aby věci pomohl. Když jsme jednou mysleli, že už to dál

nepůjde, protože se nám v noci strhla půda se všemi ovocnými stromy, jenom dům ještě zůstal stát, zázračně nám pomohl. Dodal nám odvahy, zpevnil a odvodnil a byl tu, dokud to všechno nebylo v pořádku...“

Ale co o sobě vypravuje sám Jakub Weitlaner (i když ne příliš dobrovolně)? „Moje kořeny jsou v Jižním Tyrolsku. Tam jsem se narodil v Innichen, stejně jako tři z mých pěti sourozenců.“ V roce 1940 byla rodina, která nebyla proitalsky naladěna, vysídlena do Rakouska. Jejich krásný dům v Innichen byl vyvlastněn za císařství. Otec pak musel v r. 1943 narukovat. Jakub začal chodit v Hradci do školy, ale jeho docházku přerušily bombové útoky, při kterých v jednom sklepním krytu prožil smrtelné úzkosti. Jeho rodina pak prožila další dva roky na venkově. Na hlad, kterým tehdy trpěl, si vzpomíná dodnes. To je jeden z důvodů, jak říká se smíchem, proč dnes nic nenechá na pokoji.

Roku 1946 se otec vrátil z válečného zajetí. „Matka byla plná nekonečné dobroty a lásky,“ vzpomíná si s potěšením. „Z otce jsme měli strach, ale on nás přesto miloval, jen jsme tomu tehdy nerozuměli.“ Proti vůli otce, který by ve svém synu nejraději viděl učitele, začal se učit automechanikem. Málem se do učení nedostal, jednak že těchto míst bylo málo, ale také proto, že tehdy byl tento dnes 1,88 m vysoký muž tak malý, že ho nikdo nechtěl vzít do učení.

Již tehdy byla fara jeho druhý domov. Je ministrantem a angažuje se také mezi katolickou mládeží. Nebylo mu ještě 18, když se seznámil se 16letou Hannerole. Začala mezi nimi velká láska. Jakub už tehdy pracoval jako mechanik v jedné Fordově továrně.

R. 1957 musí narukovat. „Podle vnitřního postoje jsem byl vším možným, jen ne dobrým vojákem,“ vzpomíná si. Ale zpočátku z vojenského života ani mnoho nepoznal, protože se ihned dostal do dílen. Ovšem práce na tancích a těžkých strojích není žádný žert. Jeho nadřízení ho přemlouvají, aby se upsal na devět let, a mladý muž podepisuje nabídku, že zůstane v dílnách. Brzy nato je však přeložen k rotě, kde sice také pracuje v dílně, ale ke své nevolnosti musí chodit i na cvičení a manévry.

R. 1959 uzavírá s Hannerole sňatek. Aby mohl změnit zaměstnání, dělá si večerní školu a maturitu a pak odbornou školu. „Těch pět let bych nebyl zvládl, kdyby mě manželka nepodporovala,“ vzpomíná s vděčností. „Vždy na mě čekala, a to už bývalo kolem jedenácti, pak jsme něco snědli, poklábosili a někdy jsem se pak ještě musel učit.“

Na konci týdne pracoval ještě u benzinových čerpadel, protože roku 1961 se narodil syn Ondřej a peněz nezbývalo, protože mladá matka čas od času zůstávala doma. R. 1964 se narodila Gertruda. I přesto, že to bylo těžké období, je plný vděčnosti a vzpomíná na ně se zřejmým dojetím: „Byla to překrás-

ná doba, rád na ni vzpomínám, v rodině panovala obdivuhodná harmonie. Žili jsme velice skromně. Když jsme šli na procházku a někdy jsme si mohli dovolit zmrzlinu, byla to už velká radost.“

Po skončení studií se stal u armády státním zaměstnancem a jako úředník mohl změnit místo. Ihned toho využil a nastoupil na zemský úřad ve Štýrsku jako ředitel stavebního úřadu. Jeho oborem byly sanace pohybové půdy a odvodňování, především na jihu země.

Ještě dnes má velkou radost z tehdejšího rozhodnutí: „Jen díky Božimu požehnání jsem byl na toto místo zařazen, a to spíše náhodnou. Bylo to obdivuhodné, že jsem nyní mohl pomáhat tolika lidem. Je to dobré, když člověk může nasadit všechny své znalosti a své možnosti, a já jsem především věděl, kde a jak získat potřebné prostředky.“ A dodává: „Není to přece nic zvláštního, když člověk pracuje s celým srdcem. Byl jsem tam postaven, abych pomáhal lidem.“ Při těch slovech zaznívá v jeho hlase něco, co nemohu nazvat jinak než směs pokory, vděčnosti a samozřejmosti. A dodává: „Za to bych i zaplatil – tak proč o tom mluvit a psát?“

Lidé kolem něho jsou ovšem jiného názoru. Všichni by chtěli jmenovitě vyzvednout jeho obzvláštní lásku a nezištnou obětavost. Zřejmě rád nese kříž druhých, protože nesl sám i ten svůj, velice těžký.

V roce 1969 jeho mladá žena těžce onemocněla. Její utrpení, spojené s nádorovým onemocněním, trvalo čtyři roky. Jacek se o ni láskyplně a neúnavně staral, vydával jmění za nejdražší léky ve stále naději, že jí pomohou. Přes všechno úsilí žena umírá doma v roce 1973 a zanechává po sobě dvě děti ve věku 9 a 12 let.

Veliká láska k manželce a prožitý otřes jsou dodnes patrné, když o té době vypráví: „Mys-

lel jsem si, jak pevná není moje víra. Ale to s mojí ženou, to mě tehdy zmožilo. Všechny ty otázky: Proč? Komu to prospěje? Co teď s dětmi? Byla to přece tak milá žena! Všichni ji měli rádi, pomáhala na faře... K čemu je to dobré? Pak přišla také deprese. A to jsem měl být tím silným pro své děti. Byl jsem prostě k neutěšení.“

Rok po smrti maželky trpí Jakub Weitlaner angínou pectoris, těžkou srdeční nemocí. Byl to důsledek roků ustavičné úzkosti o ženu, velkého nedostatku spánku, množství práce a finančních problémů.

V těch dnech měl jednou tento zážitek: „Cesta na mé pracoviště vedla kolem zdi a najednou přišel tlak a bolest. Zůstal jsem stát a držel jsem se sloupku. Kolem mě křoví a stromy. Zadíval jsem se náhle na jednu květinu... A najednou – jako bych slyšel: »Podívej se, Jacku, ty jsem nechal vykvést pro tebe, abys měl radost. Všechno jsem ti dát nemohl, i když to nechápeš. Podívej se na mě a potěš se.«“

Z toho, jak to vyprávěl, jsem vytušila, že musel přijmout mnoho lásky: „To byl obrat. Zase jsem se mohl těšit z malých věcí. Od té chvíle to šlo strmě vzhůru. Důvěra v Boží nekonečnou dobrotu a lásku začala opět vzrústat, i když to nebylo lehké.“

Jeho rodina drží pevně pohromadě. Tchýně se stará o děti, když přijdou ze školy, než se vrátí otec. Dcera Trude, která je už dnes matkou dvou dospívajících dcer, vypráví o svém otci: „Trávil s námi dětmi tolik času, kolik jen mohl. S každým problémem, s každou starostí, ať to bylo, co chtělo, jsme mohli přijít za ním.“ Zlé slovo u Weitlanerů nikdy nezaznělo.

Aby se mohl sám starat o děti, dokázal se zříct všeho. Dcera vzpomíná: „Byli jsme neseeni velkou láskou. I když maminka tak záhy zemřela, měli jsme překrásné dětství. Půjčil si peníze, aby s námi mohl jet na dovolenou, jen abychom na to měli

jednou hezké vzpomínky. Všeho si hleděl, byl pro nás vždycky k dispozici. Můj otec, bratr a já jsme spolu těsně svázáni. Staral se také o to, abychom s maminkou hovořili zcela samozřejmě. Ona tu nebyla, ale pro nás bylo zcela jasné, že nás slyší. A dnes mohu říct: »Mám navíc dva anděly, jednoho v nebi, to je moje matka, a jednoho na zemi, a to je můj otec.«“

Dalo se to všechno unést tím spíše, že je otec vychovával ve víře. Ježíš byl středem rodiny: „Za to jsem velice vděčná. Snažím se nyní předávat víru svým dětem.“ I při tom otec pomáhá, neboť mladá rodina bydlí u něho.

Ale zpět k minulosti. Po celá desetiletí při nesčetných nasazeních brání lidí před tím, aby při nepohodě nepřišli do dům, statek a půdu. Brzy zná takřka každý dům v okolí Gamlitz. Stále třeba někde zpevnit a zakotvit svah. Často bere děti s sebou, a tak jsou svědky, jak laskavě jedná otec s lidmi.

Každý případ byl pro něho důležitý, vzpomíná paní Schrötnerová, která mě na něho upozornila. „Vím, že někdy nespal celé noci, aby našel řešení problému. Je neuvěřitelně soucitný.“ Vzpomíná si, že jedna selka, které pomohl, kdykoliv ho uvidí, zvolá: „Můj anděl, můj anděl je tady.“ Je to podle všeobecného názoru člověk, který nikdy neumí říci ne. Když v sousední zemi vypukla válka, upozornil modlitební skupinu farnosti Karlov v Štýrském Hradci dopisem jednoho faráře z Chorvatska na tamní nouzi. Paní Schrötnerová a Jakub Weitlaner jsou ihned u toho. Z jejího vyprávění vím, že tato akce trvala sedm let.

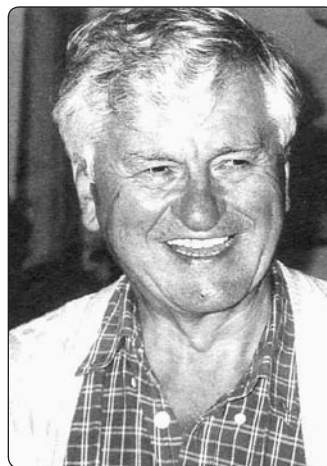
Ona telefonuje, organizuje a žebra a Jakub, který si jako výrostek vyřídil řidičský průkaz, pracuje nyní jako řidič nákladáku, který v letech 1991–1998 o vikendech vykonal 200 jízd do utečeneckých táborů v Chorvatsku. Na 1400 tun materiálu a nábytku pro nová obydlí, které při tom přepra-

vil, sbíral Jacek nejdříve v Hradci, shromažďoval na faře a pak nakládal a opět skládal v Chorvatsku.

Tato až bláznivá aktivita by vlastně nebyla možná pro velké zdravotní potíže. „Léta jsem trpěl bolestmi páteře. Bolesti byly tak strašné, že jsem musel v noci prosit dceru, aby mě na lůžku otočila. Nemohl jsem spát, celé hodiny jsem prochodil po bytě. Byl jsem u mnoha specialistů, ale bez prášků a někdy i s nimi to bylo k nevydržení. Na začátku chorvatské akce to však bylo najednou všechno pryč, a to i při velké makačce.“

Náhoda? Tomu nevěří. A jak to vypadá se srdečními problémy? Sám vypravuje: „Ze srdeční nemoci jsem byl zázračně uzdraven někdy před jedenácti lety. Tedy ještě před Chorvatskem. Byl u nás jeden kněz z Rwandy, který mluvil velice nezřetelně německy. Jednoho dne při mši svaté jsem ucítil zase ten velký tlak – srdeční příhoda. Ale před svatým přijímáním jsem nechtěl používat spray, aby Ježíš nevstupoval do oblaku nitroglycerinu.“

Jde tedy k svatému přijímání a zjišťuje, že už nitroglycerin nepotřebuje. Bolest je pryč. „Po

svatém přijímání kněz něco řekl, ale já jsem mu nerozuměl.“ Gertruda se po mši svaté ptala celá vzrušená: „Kdy se ti to stalo?“ „Ostatní lidé, bylo nás jen několik, a já jsme nevěděli, o čem to mluví.“ »Co se stalo?« zeptal sem se. Ona řekla, že při

svatém přijímání kněz řekl, že je zde jeden muž, který trpí bolestmi v hrudi a Ježíš ho nyní uzdravuje.“ Jistě to tedy není náhoda, že Jakub Weitlaner již nikdy bolesti nepocítil.

Když se ohlíží za chorvatskou akcí – již bez bolesti – soudí: „Jsem velice vděčný, že jsem to mohl všechno udělat. Radost vždy překračovala samu práci. Třeba když jsme slíbili, že na Velký pátek přijedeme do Maria Bystrica. Byl hrozný provoz, přijeli jsme do tábora pozdě večer. A tady nás skutečně čekalo 40 až 50 dětí, aby nám připravily přivítání! Jaká to byla radost. Únava byla ta tam.“ Tu radost je na něm vidět ještě dnes. I nadále posílají každý týden zásilku chleba jedné chorvatské farnosti. To zařizuje Weitlaner s jedním bývalým vedoucím pekárny, který dává k dispozici přebytečný chléb, je to vždy 800 – 1000 kg chleba a pečiva. Každý den chodí k pekárenské peci, pečlivě balí každý kus a odkládá do lednice, aby to bylo na neděli k dispozici pro Chorvaty.

Nyní sbírá modlitební skupina potravin pro P. Gotse v klášteře kamiliánů na maďarsko-ukrajinské hranici, odkud jsou zásobováni lidé na Ukrajině, aby neumřeli hladem. Když jde o to, dopravit tam vyžebnané nebo darované potraviny nebo léky, je vždy Jacek na cestě a sváží všechno do shromažďovacího centra.

Je také nezištným a neúnávným pomocníkem Konference sv. Vincence, která pracuje pro chudé. Její členové pomáhají lidem v krajní nouzi. Třeba staré duševně nemocné ženy. Žila ve špině a odpadcích, když jí její synové nechali na holičkách. Společně se svým bratrem Jacek celý byt opravil a zařídil, co bylo třeba.

Podobně tomu bylo s jedním churavým čtyřicátníkem, který živil v neuvěřitelně nehygienických podmínkách. Vedla k němu jen úzká cesta půlmetrovou hromadou špíny. Také zde

vyklidili oba bratři všechnen neřád a dělali všechno pro odstranění vlhkosti na stěnách a stropech. Celá léta tohoto muže pak Jacek opatroval až do jeho předčasné smrti. Byl pro něho dovažitelný i v noci, dopravil ho do nemocnice a brával ho také v neděli na mši.

Nyní je již Jacek tři roky v důchodu. Kdo potřebuje ve farnosti nějakou pomoc, najde u něho otevřené dveře: pokažená lednička, ucpané vodovodní potrubí nebo také přestěhování, Jacek je vždy k dispozici. Když někde darují uhlí, dopraví je těm, kteří je potřebují. „Já opravdu neumím říct ne,“ přiznává tento dobrotivý samaritán, „protože já dobře vím, co je to nouze. A když mě někdo o něco prosí, je to Ježíš, kdo mě prosí. Je to moje charisma, že umím pracovat, vím, kde najít pomoc, kde sehnat peníze. To je role, kterou mi život přidělil. Vždy se obdivuhodně doplňovala s mojí prací.“

Odkud k tomu čerpá sílu? Z Ježíšovy blízkosti. Každý den vstává o půl páté. „Nesmím zvykat svoje tělo lenosti. Podívám se na východ, přesně tam je kostel svatého Josefa, zvednu ruce, a děkuji za všechno, že to ještě jde, děkuji za harmonii v rodině. Jsem tím vším obdarován.“ Pak jde na ranní mši svatou. Dcera říká: „Kdo ho vidí, jak se modlí, poznává, co je to modlitba. Neznám nikoho, kdo by byl více věřící než on.“ Během dne pak potkává Boha ve svých bližních. Večer je vždy na faře při modlitbě růžence. „Skrze něho se člověk musí změnit,“ říká mi paní z fary přesvědčivě. „V jeho blízkosti nikdo nemůže zůstat bezcitný.“ Jak píše P. Keusch: „Člověk, který žije z lásky k Bohu, je jako tepelé ráno, které všude láká ze ztuhlé země květy a brouky.“

PS: Po tomto rozhovoru se na mě dívá Jakub Weitlaner celý udivený a ptá se: „A co z toho teď vůbec chcete napsat?“

Z Vision 2000
přeložil-lš

Svatý Pavel od Kříže a jeho poselství dnešní době

Svatý Pavel od Kříže, zakladatel pasionistů, patří k nejvýznamnějším italským mystikům 18. století. Narodil se v roce 1694 v Ovadě v severní Itálii jako druhý ze 16 dětí, z nichž 11 zemřelo záhy již v dětském věku. O jeho dětství víme jen málo. Jeho školní vzdělání bylo velice nepravidelné, protože jeho rodiče často měnili bydliště. Učil se však velice rychle a rád.

Na jeho výchovu ve víře měla velký vliv jeho matka, žena, která četnými porody a úmrtími dětí velice duchovně vyzrála. Dala svým dětem hlubokou křesťanskou výchovu a nestyděla se, když její děti onemocněly, poukazovat na Ježíšovo utrpení: „Podívej se, jak mnoho Ježíš pro tebe vytrpěl!“ Dnes by lidé řekli, že je to troufalost, ale duším jejich dětí to vůbec neublížilo, právě naopak.

Tento postoj a její obyčej seznámovat své děti se životopisy svatých tím, že je ostatním předčítaly, stal se základem Pav-

Biskup Mons. František Gattinara byl v letech 1719 až 1722 duchovním vůdcem a zpovědníkem sv. Pavla od Kříže

lova přilnutí k Ježíšovu utrpení, pokud to dokonce nebyla jeho hlavní příčina.

R. 1713 prožil Pavel při jednom kázání zjevně a velmi sil-

ně Boží volání. On sám nazval tento zážitek „obrácením k pokání“. I když pocítoval od té doby silnou touhu odebrat se do samoty, aby „žil jen pro Boha“, zůstal u své rodiny, která potřebovala naléhavě jeho pomoc pro zajištění životních potřeb. Připojil se však k jednomu bratrstvu, záhy převzal odpovědnost za jeho další náboženské vzdělávání a vykonal mnoho náboženských přednášek, které byly tak hluboké, že na ně lidé vzpomínali ještě po desetiletích.

Konečně 22. listopadu 1720 se se svou rodinou rozloučil, aby následoval naléhavě vnitřní volání. Obdržel od svého zpovědníka biskupa Gattinara černý řeholní šat a stal se poustevníkem. Pavel byl již v tomto okamžiku obdivuhodně pevně rozhodnut, že založí řeholní kongregaci. Nejdříve však žil v primitivních podmínkách vedle sakristie kostela ve své domovské obci po dobu 40 dní, které měly být současně exerciciemi pro jeho budoucí život.

Tam během pěti dnů napsal řeholi pro nově zakládanou společnost. Kromě toho vedl z nařízení biskupa duchovní deník, ve kterém byl již v základních rysech uveden jeho celoživotní postoj a životní způsob. Po těchto týdnech samoty chtěl ihned cestovat do Říma, aby si dal svou řeholi potvrdit papežem, ale to mu zpovědník neschválil. Doba ještě nebyla zralá.

V následujícím období pobýval Pavel v různých poustevnách v okolí, konal na doporučení biskupa katechetickou výuku a dokonce i nedělní kázání! R. 1721 šel konečně do Říma v záležitosti založení řeholní společnosti, ale nedostal se ani do blízkosti papežovy rezidence. Vrátil se do své vlasti, kde se k němu připojil jeho bratr Jan Křtitel, který byl jeho věrným společníkem až do smrti.

Sv. Pavel od Kříže, zřejmě nejautentičtější portrét

Obývali spolu různé poustevny ve střední Itálii a vyzkoušeli řeholi, kterou Pavel sestavil. R. 1725 dostal Pavel alespoň ústní povolení papeže, aby kolem sebe shromáždil své druhy.

R. 1726 byli oba bratři pozváni do Říma, aby pomáhali a duchovně působili v jednom nově vybudovaném špitálu. Tam jim bylo nabídnuto, aby přijali kněžské svěcení. Po krátkém vzdělávání je papež Benedikt XIII. r. 1727 vysvětil na kněze. Opustili Řím a odebrali se do poustevny na Monte Argentario severně od Říma. Tam také vznikl první klášter pasionistů, který byl po velkých těžkostech vysvěcen r. 1737.

V průběhu svého života založil Pavel jedenáct klášterů, r. 1771 také první klášter ženské větve pasionistek, které žijí kontemplativním životem v přísné klauzuru. Dne 18. října 1775 Pavel zemřel a byl 1867 prohlášen za svatého.

Jeho velký význam snad není na první pohled ani patrný. Jistě, byl velmi úspěšným lidovým misionářem. Již v mladých letech měl „vytrvalou tužbu zasazovat se za obrácení hříšníků,“ jak napsal ve svém deníku. To měl být také nejprůběžnější cíl jeho kongregace: kněží měli po období kontemplativního života v klášteře vyjít s apoštolátem do světa, aby ze svého zážitku Boha v modlitbě „hlásali lidem poselství slova o Kříži.“

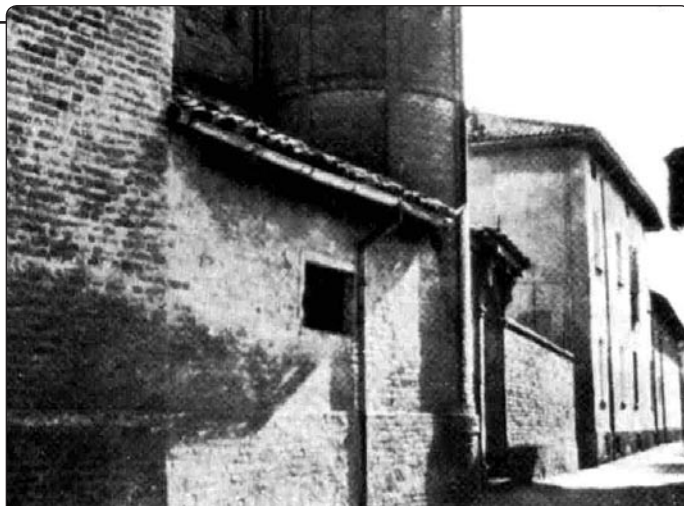
Prísny sám k sobě, byl velice milosrdný k druhým, byl dobrým zpovědníkem a především byl výborným duchovním vůdcem. To je možno poznat z množství zachovaných dopisů. Napsal týdně až 25 dopisů různým lidem z různých míst, kteří u něho hledali radu a duchovní vedení.

Vedl lidi k dobrému a milosrdnému Bohu: „Svěřte se zcela Bohu,“ psal, „On je milující Otec, který by spíše nechal zahynout nebe i zemi, než jednoho člověka, který se mu svěřil.“ O to právě Pavlovi jde: povzbudit lidi k důvěře v Boha – navzdory vši nouzi. „Chtěl bych, aby zcela spadli do náruče nebeského Otce a spočinuli na jeho klíně.“ „...Nacházíte se v náruči Všemohoucího, a máte strach?“

Mnozí totiž žijí obtížemi a úzkostmi, navštěvují je různá utrpení a nemoci a kladou si při tom lidsky nezodpověditelnou otázku po smyslu utrpení, a to i křesťané, kteří ji jen lépe skrývají. Ale vždy platí: ve všech těžkostech života je třeba vidět vůli Boží a souhlasit s ní, i když mnoho dopouští a někdy žádá od člověka to nejkrajnější. Svátý Pavel nás povzbuzuje, abychom svůj pohled obrátili ke Kříži. Pouze v Kříži, nikoliv v pocitu zdánlivé nesmyslnosti utrpení spočívá spása.

Pavel od Kříže to znal i z vlastního života a neviděl v tom žádnou rezignaci, naopak byla to jeho duchovní potrava. Věděl, že podle Ježíšova příkladu je Kříž přímou cestou k zmrtvýchvstání, k životu. (*Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal Jan 4,34.*)

Pavel byl fascinován myšlenkou, že všemohoucí Bůh, který se stal v Ježíši člověkem, ačkoliv byl dokonale nevinný, jen pro nás, z lásky k nám chtěl vykročit na cestu utrpení. Odtud ve světle Boží lásky pro něho vyplynul kontrast pro poznání sebe samého. V poznání vlastní nehodnosti, ano – přímo nicotnosti nenacházel nic sklíčujícího, nýbrž

Místnost u sakristie kostela domovské farnosti sv. Pavla od Kříže, ve které strávil své čtyřicetidenní životní exercicie a kde během pěti dnů napsal řeholi pro nově zakládanou společnost. Nahore – pohled z vnějšku; dole – interiér.

naopak hlubokou radost, pokoj a vnitřní svobodu.

Naplňen hlubokou vírou ve zmrtvýchvstání, vyzýval k tomu, abychom vlastní „nic“, svou vlastní lidskou bídu, jak by lidé dnes řekli (pokud jsou vůbec schopni tento fakt uznat a přijmout), ponořili do „Všeho, jímž je Bůh“: „Když se duše zcela ztrácí v Bohu, je uložena velmi dobře.“ Moudrá slova...

Pavel nebyl teologickým odborníkem, jehož hlubokomyslná pojednání by osvětlovala vědu, jeho kněžské vzdělání bylo přece krátké a omezovalo se na to nejnnutnější. Jeho život a dílo však dokazují, že teologická teorie, jak se vyučuje na fakultách a vysokých školách, je sice potřebná, ale vůbec není bezpodmínečným pramenem, ze které-

ho by lidé mohli čerpat sílu pro své každodenní nouze, problémy a starosti. Pavel byl naopak uchvácen Ježíšem, jeho příkladem a utrpením a jeho znalosti byly již v mládí přivedeny k neobyčejné zralosti poznáním spisů sv. Terezie z Avily, sv. Jana od Kříže a sv. Františka Saleského.

Pavel od Kříže jistě není světec, kterého lze pochopit docela snadno. Myslím však, že právě on, který byl tak vynikajícím duchovním vůdcem, povede i dnes osobně každého, kdo se živí rozjímáním o Ježíšově utrpení z tohoto „obdivuhodného díla Boží lásky“.

Neboť slovo o Kříži je... *Boží síla a Boží moudrost* (srov. 1 Kor 1,17-24).

*Z Vision 2000 - 4/2002
přeložil -lš-*

PROTIKATOLICKÁ KAMPAŇ V MOSKVĚ

Františkáni, kteří působí v Moskvě, pronajali jeden z domů soukromé osobě, která uváděla, že chce dům využít pro dobročinné účely. Jednalo se však zřejmě o podvod, protože dotyčná osoba ihned zřídila v tomto domě nevěstinec, ve kterém působí prostitutky oděné jako řeholnice. Celý případ byl prezentován široce v televizi a v tisku. Jak sdělil vatikánský tiskový mluvčí, má tato kampaň poškodit dobré jméno katolické církve v Rusku. Františkáni již podali u ruských úřadů žalobu.

LATINSKÉ INTERVIEW V NĚMECKÝCH NOVINÁCH

„Süddeutsche Zeitung“ uveřejnilo 16. října v latinském jazyku rozhovor s emeritním biskupem Maxem Ziegelbauerem. Stalo se tak v souvislosti s vydáním jeho knihy „Stará církev je mi milejší“, která je napsaná latinsky a ve které se biskup přimlouvá za návrat latiny do katolických bohoslužeb. Poukazuje při tom na 2. vatikánský koncil, který požadoval, aby se v latinském ritu zachovala latina. „Tisíciletá tradice je tak vysoce hodnotný statek, že její radikální přerušování nemůže zůstat bez způsobených škod.“

Biskup poukazuje také na to, že poslední koncil příliš postavil do středu člověka. „Pokoncilní vývoj Církve, který se na koncil odvolává, silně a nenávratně vyzvedává člověka. Přílišné vyzvedávání člověka však může přispívat k zastínění Božího majestátu.“ Biskup také připomíná, že otočení oltáře k lidu vůbec nebylo koncilem schváleno, ale bylo pak všude prakticky provedeno jakýmsi způsobem donucení. „Není třeba odmítat pastorální koncil, ale leccos z toho, co se dodatečně koncilem zdůvodňuje.“ Interview bylo pochopitelně opatřeno německým překladem.

Podle Kath-net

Modlit se s dětmi

O jedné dobré iniciativě

Před časem jsem četla portrét omilostněného polského děvčátka Magdaleny Buczkové. Od narození žije ve velkém utrpení jako těžce postižená, dává své bolesti k dispozici zcela Pánu Ježíši a Jeho Matce a přeje si, aby se každé její utrpení stalo požehnáním pro druhé. Když jsem četla o četných modlitebních skupinách dětí, které volala k životu, zachvátila mě touha, aby děti opět našly víru v Boha.

Vzpomněla jsem si na dobu, kdy jako učitelka základní školy jsem se denně modlila s dětmi. Říkali jsme Bohu „Děkuji“ za všechno, co nám daroval, prosili jsme ho o pomoc při úkolech našeho každodenního školního života. Tak byl Bůh stále uprostřed nás. Léta, ve kterých jsem se takto s dětmi modlívala, patří k nejkrásnějším v mém učitelském životě.

Ověřila jsem si, že děti mají přirozenou otevřenost pro modlitbu a dají se snadno vést, když se člověk před nimi sám stane dítětem, které se plně důvěry obrací na svého nebeského Otce. Nebylo velké dojetí z tohoto portrétu Magdalény voláním, kterým se Bůh na mě osobně obrací? Napadlo mě, že se zeptám kvardiána kapucinského kláštera v Leibnitz, zda bych nemohla v rámci práce s dětmi vytvořit skupinu, kde by těžiště bylo právě v modlitbě.

Nejdříve u mě musela dozrát vnitřní jistota, že mohou převzít takovou úlohu. Prožívala jsem rozpory a pochybnosti, starosti, zda se nepřečnuji. V této situaci jsem si vzpomněla na vyprávění jednoho jezuita: „Skočte z větve!“ Obsahuje výzvu, abychom se vrhli do neznámého v plné důvěře v Boha.

Hledala jsem kontakt s lidmi, o kterých jsem věděla, že se za mě budou modlit. Povzbuzovali mě a pomohli mi, abych našla správné východisko, totiž spojení modlitby s Božím slovem. Bůh mě vedl skrze tyto lidi, ale vedlo mě také přímo setkání s Božím slovem.

Ale přesto moje rozhodnutí zůstalo zatím smělym přáním.

Velice důležité bylo, že jsem našla spolupracovníky. Klaudii, učitelku mateřské školky, a bratra Josefa, polského kněze. On je naším duchovním průvodcem.

Rozhodli jsme se pozvat děti do věku sedmi let. To je pro dětskou skupinu neobvyklé, ale když chceme v dětských srdcích zasadit lásku k Ježíši, je dobré začít co nejdříve. V tomto věku jsou děti ještě nezatížené a nepředpojaté. Věří bezprostředně. Jejich srdce jsou otevřená pro lásku a Boží pravdu.

Mezitím přišel měsíc září a my jsme chtěli začít co nejdříve. Plny nadšení jsme spolu s Kláudií stály u kostelních dveří a rozdávaly letáky. Kláudie pozvala i děti ze své skupiny. Začaly jsme 21. září o svátku sv. apoštola Matouše. Přijmou děti a jejich rodiče toto pozvání?

Na první hodinu přišlo šest dětí. Začaly jsme hrou k seznámení, zaspívaly jsme si. Pak jsme se posadily na koberec na zem. Uprostřed stála hořící svíce a Bible. Přečetly jsme jim příběh, jak Ježíš pozval děti k sobě.

Když jsme to přečetly, pozvaly jsme děti, aby si to zahrály. Aby děti měly Ježíše, ke kterému mohou přicházet, mohlo jedno dítě také žehnat, jak to dělal tehdy Pán. Nakonec každé dítě nakreslilo obrázek „Ježíš a děti“.

Z obsahu této první hodiny vyrostla tato modlitba: „Milý Ježíši! Já jdu k tobě. Ty máš ze mě radost. Máš mě rád. I já tě mám rád. Požehnej mi!“ Tuto modlitbu jsme se modlili při všech dalších setkáních a bratr Josef žehnal děti, vložil na ně ruce a udělal jim na čele křížek. (Od doby, kdy jsme mluvili o Ježíšově smrti, přidáváme ještě větu: „Děkuji ti, že jsi za mě umřel.“)

Další místo biblického čtení byl Abrahám. Potom „Zvěstování“. Celkem jsme vybrali patnáct míst a přidali ještě téma „Anděl strážný“. Každé téma se probíralo dvakrát.

Bratr Josef, Kláudie a já jsme vytvořili malý tým. Každý týden jsme se spolu radili a plánovali. Před každou hodinou jsme se modlili růženec a odevzdávali jsme se zcela do ochrany Panny Marie. Modlili jsme se také k svatým. Modlitba nám dávala jistotu a radost.

Trvalými prvky našich setkání byly:

- * Zapálení svíce, která po celou dobu společného setkání připomíná Ježíšovu přítomnost.
- * Společná modlitba a připojené požehnání.
- * Předčítání biblického příběhu, případně jeho opakování. Přítom používáme vždy obrázky. Ty nás mohou přivést

k vnitřnímu otevření, k úžasu a k rozjímání. Proto bylo pro nás důležité zvolit dobré obrázky.

- * Biblické příběhy, převedené do dětské řeči, si píšeme sami. Podkladem je nám dětská Bible i originální Bible. Při opakování se pokoušíme zdůraznit vůdčí myšlenku a vybraný verš.

- * Prohloubení příběhu. Nejčastěji tím, že děti příběh zahrájí, při čemž verše hlasitě předčítáme a děti je opakuji. Tak děti slyší několikrát Boží slovo a tím si ho osvojují. Při tom používáme originální texty.

- * Další součástí se během roku stala modlitba růžence. Z míst „Zvěstování“ a „Navštívení“ vychází podstatná část modlitby „Zdravas Maria“. Když jsme jednou navštívili mariánskou kapli, modlili jsme se poprvé jeden desátek růžence. Pak jsme se šťastni vrátili do místnosti našich skupinových setkání.

Brzy nato jsme věnovali růženci celou hodinu a od té doby se na konci každého setkání modlíme jeden desátek: za tatínka, za maminku, za prarodiče, za sourozence, za nemocné... Říkáme dětem, že mohou modlitbou lidem pomáhat. O Velikonočních namalovaly děti růžence v pestrých pěti barvách.

Od té doby máme ve skupině putovní sošku Matku Boží. Z biblického vyprávění jsme se dověděli, že Ježíš svěřil pod křížem svou Matku Janovi, a tím ji dal nám všem za matku. Každý týden bere jedno dítě sošku Panny Marie domů a na příští setkání ji zase přinese. Bylo pro nás velice dojemné vidět, jak se děti těší, když bylo z košíku vytaženo jejich jméno a přišly na řadu, aby přechovávaly Matku Boží.

Na konci každé hodiny dostanou děti kopii místa z Bible, aby ji mohly namalovat. Je při tom vždy uvedena vedoucí myšlenka. Na konci hodiny se děti vezmou za ruce a řeknou: „Děkuji ti, Ježíši, za krásný čas s Te-

bou. Chraň mě a zůstaň vždy se mnou.“

Dětem, které umí číst, dávat předčítat originály a prosíme ostatní, aby dobře poslouchaly a něco si zapamatovaly. Úspěch se hned nedostavil, ale jednou čtyřletý chlapec opakoval Ježíšova slova k slepému: „Co chceš, abych ti učinil?“

Třikrát jsme již navštívili Ježíše ve svatostánku a dostali jsme svátostné požehnání. Řekli jsme dětem, že Ježíš je ve svatostánku stále čeká, a vyzvali jsme je, aby ho přicházely navštívit, třeba i s maminkou během nákupního shonu.

„I když tyto děti později sejdou z této cesty, v jejich vzpomínkách vždy zůstanou tyto krásné dětské náboženské zážitky. Ty jsou pak často cestou návratu ke skryté Boží lásce, pro kterou jsme stvořeni.“ (P. Urs Keusch) Tato slova nám vlévají naději, že semeno, které se nyní zasívá do dětských srdcí, nebude nakonec ztraceno. Zárukou toho je mi především Boží slovo: *Nevrátí se ke mně s prázdnotou, nýbrž způsobí, co chci, a dosáhne toho, k čemu jsem je seslal* (Iz 55,11).

V září chceme naši skupinu (bylo to 13 dětí) opět pozvat a jít dále cestou s Marií a s Ježíšem. To, co jsme s dětmi společně prožili, posílilo naši víru. Vždy jsem cítila: Bůh je s námi. Doufáme, že se připojí další děti, a modlíme se o to. Scházíme se vždy v pátek v 15 hodin a cítíme se bezpeční v hodině Božího milosrdenství.

Děkuji všem, kteří nám pomáhají modlitbami a oběťmi. „Žádná bolest se nesmí ztratit,“ říká Magdalénka Buczková. Kéž by stále více lidí dalo Bohu k dispozici své utrpení pro uskutečnění jeho plánů.

S autorkou je možno se spojit na el. adrese: alfred.tropper@aon.at nebo poštou na adrese A 8481 Siebing No. 50.

*Z Vision 2000 - 5/2002
přeložil -lš-*

Z pohledu papeže Výroky Jana Pavla I.

„Dejte si dobrý pozor, abychom neběhali za těmi, kteří kážou o přizpůsobování. Citují slavné rozlišování papeže Jana mezi pravdou víry a formou jejího hlásání, ale zatloukají nebo zamlčují bezprostředně následující Janovu výpověď o »povinném, radostném a klidném uznání církevní nauky v jejím celku« a přesnosti, jak se nám jeví v aktech Tridentského a 1. vatikánského koncilu.“

* * *

„Někteří se domnívají, že máme před sebou dva úkoly: dát křesťanství „humanističtější“ šat a komunismus svléknout z ateismu. Kdyby se to uskutečnilo, měli bychom zde prý křesťanské náboženství o lidech a pro lidi. Ve skutečnosti by to znamenalo křesťanství uložit do hrobu. Je to hrůza slyšet něco takového z úst lidí, kteří říkají, a dokonce tomu snad i věří, že jsou křesťané.“

* * *

„Otázky inkulturace je jistě třeba brát vážně. Ale tato inkulturace se brala vážně vždy. Ve většině případů byla řešena tak, že jsme se spoléhali především na sílu Božího slova a jeho milost, která katechiztům po nezbytné přípravě poskytovala zanícení a svátost. Nebylo by na čase vsadit opět na tyto dva prvky, abychom zahnali stíny polopelaginismu?“

* * *

„Moji bratři, stojíme teď o Velikonocích před největší událostí lidských dějin: navrhnout něco takového od zeleného stolu je přece nemožné. Křesťanství stojí pevně na nohou a kráčí vpřed již dvě tisíciletí. V jeho slépějích jdou miliardy lidí. Stalo se tak díky Kristovým zázrakům, především zmrtvýchvstání, nebo bez zázraků? Bez zázraků? Ale sva-

tý Tomáš přece píše: »Ze všech zázraků by to byl ten nejpodivuhodnější, kdyby prostí venkovští lidé strhli za sebou celé lidstvo, aby uvěřilo tak obtížné věci.« Kristus našťestí nebyl filozof: on byl Bůh. On, jak říká svatý Pavel, *byl vydán na smrt pro naše hříchy a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění* (Řím 4,25). Naše víra v Krista musí být proto pevná a zářící. Jinak jde naše křesťanství vstříc nebezpečí, že bude stále prázdnější a scvrkne se na pouhý humanismus, na jednu z mnoha ideologií, které jsou dnes tak v módě. Naše Velikonoce by se staly chudé a politováníhodné. Já vám však přeji bohaté a velkolepé Velikonoce.“

* * *

„V době Francouzské revoluce založil filozof La Réveillé-Lépaux nové náboženství: *filantropismus*. Když viděl, že má nevalný úspěch, obrátil se na svého kolegu Barra. Ten mu řekl: »Je tu jeden bezpečný prostředek, jak dosáhnout úspěchu: Nechej se v pátek zabít a v neděli vstaň z mrtvých!« Filozof udělal kyseľy obličej: ta první část rady byla pro něho nepřijemná a ta druhá dokonce nemožná.“

* * *

„Někteří stále zdůrazňují: „Je třeba dbát na znamení doby!“ Měli bychom si spíše osvětlit jedno: V současné době zavládlá úplná inflace »znamení«, která se přeceňuje, zatímco se podceňuje světlo, podle kterého je možno znamení rozlišovat.“

* * *

„Pavel VI.? Prvním bodem jeho programu bylo uchování a obhajoba víry. Když byl uveden do úřadu 30. června 1963, přiznal se k tomu zcela jasně: »Budeme hájit svatou Církev před bludy v nauce i v obyčejích, které ohrožují její integritu a krásu uvnitř i vně jejích hranic.« Svatý Pavel napsal v listě ke Galatským: *Ale kdybychom vám my sami nebo anděl z nebe hlásal evangelium odchylné od toho, které jsme vám hlásali, buď proklet*. (Gal 1,8). Mohli bychom se dívat na modernu, na aggiornamento jako na anděly našich dnů, všechno jsou to věci, kterých si Pavel VI. velice cenil. Ale kdyby se mu jevílo, že stojí proti evangeliu a jeho učení, odmítl by je se vši rozhodností. Stačí se podívat na *Humanae vitae*, na jeho *Věřím Božího lidu*, na jeho postoj k »holandskému katechismu« a jeho zcela jasné výroky o existenci ďábla. Někteří tvrdí, že *Humanae vitae* byla jeho sebevražda, konec jeho popularity, začátek jeho ostré kritiky. V jistém smyslu snad ano, ale to všechno on předvídal a řekl si spolu se sv. Pavlem: ... *snažím se snad, abych si získal přízeň u lidí? Kdybych teď chtěl být pěkný u lidí, nebyl bych Kristovým služebníkem* (Gal 1,10).“

Podle zahraničních pramenů

Podle zahraničních pramenů

Skutečná tvář otce Pia (44)

Ježíš opět vstává ze země, obrací svůj prosebný pohled k nebi, zvedá ruce a modlí se. Jak smrtelná je bleďost, která pokrývá Jeho tvář! Koří se před Otcem, který se od Něho odvrátil... Modlí se se synovskou důvěrou s plným vědomím svého postavení. Ví, že je obětí za celý lidský rod, který je vystaven Božímu hněvu. Ví, že On jediný může podat dostiučinění nekonečné Spravedlnosti a smířit Tvůrce s jeho tvorem. Chce to, domáhá se toho. Ale celá Jeho přirozenost je doslova zdrcena. Bouří se proti nesmírnosti oběti. Současně je Jeho duch připraven trpět, a nelitostný boj trvá.

Ó Ježíši, jak Tě můžeme prosit, abys nám dodal síly, když Tě vidíme, jak Ty sám jsi tak slabý a zlomený?

Ano, rozumím! Přijal jsi na sebe celou naši slabost. Abys nám vlil svou vlastní sílu, stal ses naším obětním kozlem. Chceš, abychom pochopili, že jedině v Tebe můžeme skládat plnou důvěru, dokonce i tehdy, když se zdá, že nebe je k nám lhostejné.

Ježíš volá v agonii k Otcovi: „Je-li to možné, odejmi tento kalich ode mne!“ Ten výkřik je projevem lidské přirozenosti, která se obrací s důvěrou k Nebi ve své trýzni. I když ví, že nebude vyslyšen, protože to, co se děje, je Jeho vůle, nepřestává se modlit. Ježíši, proč o to prosíš, když víš, že nebudeš vyslyšen?

Jak propastné je to tajemství! Bolest, kterou snášíš, Ti poroučí prosit o pomoc a útěchu, ale Tvoje láska k nám a touha zachránit nás pro Boha Ti diktuje slova: „Ale ne má, ale Tvá vůle se staň!“

Jeho zmučené Srdce prahne po útěše... Pozvolna vstává a roztřesen učiní několik kroků. Blíží se k učedníkům: jsou to přece Jeho přátelé, Jeho důvěrníci, schopní porozumět a sdílet Jeho utrpení...

Nachází je pohroužené do spánku. Jak se v té chvíli cítí osamocený, všemi opuštěný! „Šimone, spíš?“ ptá se tiše Petra, „ty, který jsi mi slíbil, že mě do smrti neopustíš?“

Obrací se k ostatním: „Nemohli jste jednu hodinu bdít se mnou?“ Ale i nyní zapomíná na své vlastní utrpení, aby myslil pouze na ně: „Bděte a modlete se, abyste nepodlehli pokušení!“

Zdá se, jako by říkal: „Když už jste tak rychle zapomněli na mne, který bojuji a trpím, bděte a modlete se aspoň ve vlastním zájmu.“

Ale oni, ponoření do spánku, sotva slyší Jeho slova...

Ó, můj Ježíši, kolik šlechtických duší, které dojala Tvoje stíznost, doprovází Tě v zahradě na Olivové hoře a sdílejí Tvoji smrtelnou úzkost! Kolik duší v průběhu staletí odpovědělo velkodušnou odezvou na Tvou výzvu! Kéž by Ti mohli přinést útěchu tím, že sdílejí Tvoje utrpení a podílejí se na díle spásy! Kéž bych se mohl připojit k nim a přinést Ti aspoň trochu útěchy, můj Ježíši!

Ježíš se vrací na místo své modlitby a nyní se Jeho zraku představuje jiný, ještě strašnější obraz. Táhnou před Ním všechny naše hříchy, patrně do těch nejmenších podrobností. Vidí obdivuhodnou pospolitost a zlobu všech, kteří je páchají. Ví, jak znevažují Boží majestát.

Vidí všechny podlosti, všechny ohavnosti, všechna rouhání, která poskvňují srdce i rty, stvořené k tomu, aby opěvovaly Boží slávu. Vidí svatokrádeže, které zneuctívají kněze i věřící. Vidí hrozné zneužívání svátostí, které ustanovil k naší spásě a které se mohou stát příčinou našeho zavržení.

Musí vzít na sebe všechno páchnoucí bláto lidské zkaženosti. Tak musí stanout před svatostí svého Otce. Každý hřích musí osobně odčinit, aby vrátil Otcovi uloupenou slávu. Musí sestoupit do této stoky, aby spasil hříšníka.

Ani to ho nezadrží. Bláto ho zaplavuje, dusí, zalévá příšernou vlnou. A tak stojí před tváří svého Otce, Boha Spravedlnosti... On, nejsvětější ze svatých, hrouť se pod tíží hříchů a stává se rovný hříšníkům. Kdo dokáže proniknout na dno Jeho nesmírného odporu a zhnusení?

Protože vzal na sebe všechno bez výjimky, drcen tím ohavným břemenem sténá pod tíží Boží Spravedlnosti, stojí před Otcem, který dovolil, aby Jeho Syn přinesl sám sebe v oběť za všechny hříchy světa a sám se stal „prokletým“.

Jeho čistota se děsí pod ohybným břemenem, ale současně vidí zneuctěnou Spravedlnost i odsouzeného hříšníka... Dvě síly, dvě lásky zápasí tu proti sobě v Jeho Srdci. Vítězí zneuctěná Spravedlnost. Ale jak nekonečně smutný je pohled na Člověka, obtíženého všemi

našimi hříchy. On, svatost sama, postavená na roveň zločincům..., chvěje se jako osika.

Abyste obstál v této strašné agonii, pohrouží se do modlitby. Leží na zemi před majestátem Otce a říká: „Otcče, odejmi tento kalich ode mne!“ Jakoby říkal: „Otcče, toužím po Tvé slávě! Chci zadostiučinit Tvé spravedlnosti. Toužím Tě smířit s lidským rodem. Ale za jakou cenu! Že já, který jsem svatost sama, bych měl být poskvřen hříchy, ach, to ne,... to ne. Otcče, který můžeš všechno, odejmi tento kalich ode mne, najdi jinou cestu spásy v bezedných pokladech své moudrosti. Ale jestli to nechceš, Otcče, ne má, ale Tvá vůle ať se stane!“

I tentokrát zůstává Spasitelova modlitba bez odezvy. Cítí, že se ho zmocňuje smrtelná úzkost. S námahou znovu vstává, touží po útěše. Cítí, že Její opouští síly. Sklání se, Jeho nejisté kroky opět míří k učedníkům. Znovu je nachází, jak spí. Upadá do stále hlubšího smutku, ale současně upouští od toho, že by je budil. Jsou znaveni? Ježíš neříká ani slovo. Vidím Jej, vidím, jak nevýslovně je smutný. Ale nesvěřuje se s pocity svého hořkého osamocení, nechává si je pro sebe...

Můj Ježíši, jak velikou bolest čtu ve Tvém Srdci, přeplněném trápením. Vidím, jak odcházíš od učedníků, zasažen v samém Srdci. Kéž bych Ti mohl přinést trochu útěchy, aspoň trochu úlevy! Ale protože nemohu nic, pláču spolu s Tebou. Slzy mé lásky a mého žalu se spojují s Tvými slzami. Tím způsobem vystupují až k trůnu Otce, aby prosily o slitování nad Tebou i nad tak mnoha dušemi pohrouženými do spánku hříchu a smrti.

Ježíš se vrací na místo své modlitby, vyčerpaný a bezmezně zdrcený. Spíše padá, než kleká. Cítí se jako rozdrcený smrtelnou úzkostí, Jeho modlitba se stává stále více naléhavou.

(Pokračování příště)

PONTIFIKÁT JANA PAVLA II.

Tisková služba Svatého stolce uveřejnila statistické údaje dosavadního průběhu pontifikátu Jana Pavla II.

Na 98 apoštolských cestách navštívil 129 zemí a urazil při tom 1 154 997 km. Při 1055 generálních audiencích promluvil k celkem 16,5 milionům poutníků. Přijal 715 hlav států. Blahořečil 1297 osob a za svaté prohlásil 465 blahoslavených. Vydal 93 apoštolských listů, konstitucí a Motu proprio a 13 encyklik. Poslední „Fides et ratio“ se objevila právě před 4 roky 15. října 1998.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Kdo počítal s tím, že projevanou vstřícností a otevřeností vůči světu bude svět opětovat, velice se zmylil. Za vstřícnost by svět pokládal jen úplné splnění Církve se světem a dává jí stále zřetelněji najevo, že s ní už do budoucna nepočítá a že si do svých vlastních mravních norem nedá mluvit. Ve skutečnosti jeho problémy, rozpory a protiklady narůstají do neřešitelných rozměrů. Roste neúcta k životu, přibývá utrpení, nejistoty a strachu.

Nade vším visí Damoklov meč třetího fatimského tajemství. Není na světě srdce, které by tím vším trpělo více než srdce současného papeže. Z lidského pohledu stojí tento chorý stařec donquichotsky proti nesmírné přesile. Falešní učitelé a samozvaní vůdčové čekají, kdy to konečně vzdá. Ale Karol Wojtyła to kupodivu nevzdává. Na rozdíl od svých protivníků je mužem hluboké víry, která mu dává vidět jasně to, co oni vidět nemohou. Církev, kterou z Boží vůle řídí, není ani instituce ani spolek. Stojí na zcela jiných základech než mocnosti tohoto světa. Tento papež mobilizuje k hromadnému nasazení „tajné zbraň“, která podle „velkých a moudrých“ už měla být dávno z výzbroje vyřazena. Je to zbraň maličkých, slabých a bezmocných. Zbraň, která má na svém kontě nesčetná vítězství a ani jednu prohru. Má s ní ty nejlepší osobní zkušenosti nejen on sám, ale i jeho nejlepší předchůdci. Jan XXIII. kromě toho, že mluvil o aggiornamentu, se také denně modlil celý velký růženec. Je to zbraň, která vrací těm, kteří po ní sáhnou, pravé křesťanské sebevědomí a jistotu vítězství i ve zdánlivě nejbezvýchodnějších situacích. Za touto zbraní stojí neporazitelná Žena oděná sluncem a její Potomstvo. Ti, kteří ji odstrkovali jako neliturgickou, zdeformovali liturgii. Ti, kterým se zdála příliš mariánská, degradovali Krista. Ti, kterým se zdála protiekumenická, přimíchali do ekumenismu indiferentismus.

A proto se neboj, malé stáde. V jakémkoliv nepřátelském obklíčení tě růženec spojuje s obrovskou a neporazitelnou přesilou. Je to televize našich zbožných předků, ke které je třeba se odvážně a nekompromisně vrátit. Má nevyčerpatelný program těch nejužasnějších seriálů, které režiruje Duch Svátý a ve kterých hlavní roli hraje sám Bůh a jeho Syn se svou Matkou. Postavíme na své domácí a rodinné oltáře místo obrazovky sochu Královny posvátného růžence a oživíme v sobě a kolem sebe nikoliv alternativní, ale tu původní, autentickou Církev, která s růžencem v rukou vždy slavila a slaví ta nejskvělejší vítězství!

Klášteř dominikánů v Olomouci pořádá kurs **Základy teologie – II. Tajemství Božího nitra** – přednášky se konají každé úterý zimního semestru roku 2002/2003 v sále kláštera (vchod ze Slovenské ulice č. 14). Cyklus přednášek povede fr. Romuald Štěpán OP. Všichni zájemci jsou srdečně zváni!

Setkání s českými benediktinkami, které se v Polsku připravují na návrat do Čech, se koná v sobotu 23. listopadu 2002 od 9 hod. v klášteře Na Slovanech (Emauz). Prosíme o dochvilnost.

Seminář o rozpoznávání povolání pro mladé muže. Mezinárodní katolický institut Miles Jesu organizuje dne 23. 11. 2002 od 9.00 do 17.00 hod. v Petrinu, Veveří 15, Brno – Seminář o rozpoznávání Boží vůle a životního povolání. Přihlášky a informace na adrese: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno, tel. 5/543215265, e-mail: mjbrnomen@brn.czn.cz

Liturgická čtení

Neděle 3. 11. – 31. neděle v mezidobí

1. čt.: Mal 1,14b-2,2b.8-10

Ž 131(130),1.2.3

Odp.: *Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!*

2. čt.: 1 Sol 2,7b-9.13

Ev.: Mt 23,1-12

Pondělí 4. 11. – památka

sv. Karla Boromejského

1. čt.: Flp 2,1-4

Ž 131(130),1.2.3

Odp.: *Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!*

Ev.: Lk 14,12-14

Úterý 5. 11. – ferie

1. čt.: Flp 2,5-11

Ž 22(21),26b-27.28-30a.31-32

Odp.: 26a (*Budu chválit Hospodina ve velkém shromáždění.*)

Ev.: Lk 14,15-24

Středa 6. 11. – ferie

1. čt.: Flp 2,12-18

Ž 27(26),1.4.13-14

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

Ev.: Lk 14,25-33

Čtvrtek 7. 11. – ferie

1. čt.: Flp 3,3-8a

Ž 105(104),2-3.4-5.6-7

Odp.: 3b (*Ze srdce at se radují, kdo hledají Hospodina.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 15,1-10

Pátek 8. 11. – ferie

1. čt.: Flp 3,17-4,1

Ž 122(121),1-2.4-5

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)

Ev.: Lk 16,1-8

Sobota 9. 11. – svátek

Posvěcení lateránské baziliky

1. čt.: Ez 47,1-2.8-9.12

nebo 1 Kor 3,9c-11.16-17

Ž 46(45),2-3.5-6.8-9

Odp.: 5 (*Proudy bystřin jsou k radosti Božímú městu,*

přesvatému stánku Nejvyššího.)

Ev.: Jan 2,13-22

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	3. 11.	4. 11.	5. 11.	6. 11.	7. 11.	8. 11.	9. 11.
Antifona	1028	1722	1060	1075	1091	1106	1637
Žalm	783	783	786	783	783	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1723	1061	1076	1091	1107	1638
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1639
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	813
Kr. čtení a zpěv	1033	1724	1065	1079	1095	1111	1639
Antifona k Zach. kantiku	724	1724	1065	1080	1095	1111	1639
Prosby	1033	1724	1065	1080	1095	1111	1640
Záv. modlitba	724	1585	1065	1080	1096	1112	1640
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	792
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1641
Záv. modlitba	724	1054	1069	1084	1100	1116	1640
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1727	1071	1085	1101	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1730	1074	1089	1105	1135
Ant. ke kant. P. M.	723	724	1731	1074	1090	1105	724
Prosby	1028	1043	1731	1074	1090	1105	1135
Záv. modlitba	724	724	1585	1075	1090	1106	725
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKY

Matice cyrilometodějské s. r. o.

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 585 500 431, fax: 585 222 803

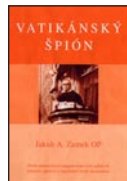

Ludvik Maria Grignion z Montfortu: TAJEMSTVÍ MARIINO

Autor, který zásadně ovlivnil osobní spiritualitu Jana Pavla II. – známý dílem *O pravé mariánské úctě*, zde svou mariologii pro praktikování podává ve velmi hutné a zároveň přístupné formě. Předkládá přesvědčivé důvody mariánské pobožnosti, popisuje cvičení vnitřní i vnější, charakterizuje plody žitého zasvěcení, varuje před příčinami nezdaru.

Pro svůj kapesní formát může být svazček vítaným každodenním společníkem.

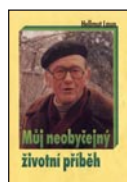
6. vydání (v MCM 2.), brož., A6, 44 str., 35 Kč

Jakub A. Zemek OP: VATIKÁNSKÝ ŠPIÓN

Knihla vznikla prepisem zvukového záznamu vyprávění dominikánského převora J. A. Zemka. Jeho kněžská historie právě pro osobní vnitřní pravdivost a pravou podobu lásky je hluboce prorostlá všemi bolestmi našeho národního života ve 20. století, a přece je plná úžasné síly v přijetí lidí i událostí, v odpuštění a v optimismu.

2., opr. vydání, brož., A5, 120 str., 69 Kč

Hellmut Laun: MŮJ NEOBYČEJNÝ ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH

Autobiografie otce († 1981) známého rakouského biskupa A. Launa vyvolala nejen v německém světě obrovský čtenářský zájem. Odhaluje kořeny zla v osobních, rodinných i národních osudech dané praktickým bezbožectvím, zachycuje úsilí o hledání Boha. Čtenář intimně poznává Německo první poloviny 20. století.

Bulharský profesor pravoslavné teologie o díle píše: „Kniha je pro mne osobně velmi důležitá – nejen jako autobiografické dílo, nýbrž jako vyznání neobyčejného obrácení... Z hlediska nábožensko-psychologického považují základní náboženský zážitek H. Launa za pra-

vý. Patří k velkým světovým konvertitům a činem i slovem velmi přispěl v tomto ohledu k duchovnímu obohacení zchudlého světa.“

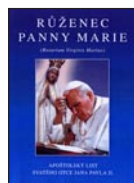
2. vyd. (v MCM 1., opr.), brož., A5, 136 str., 98 Kč

Josef Janšta: PŮST I

Postní doba od Popelčnické středy po Velký pátek je čtyřicetidenní cesta na Kalvárii. Smutná vyhlídka? Kdepak... Vážná? To ano. Ale především na každém kroku spojená s Ježíšem, který nás tak miloval, že za nás podstoupil cestu kříže. Postní cesta je tedy cestou lásky. A nad to nic krásnějšího není a ani být nemůže. *Půst I* jako třetí svazek edice Večerní čtení vás v jednotlivých příbězích i ve čtení na pokračování zavede na cestu lásky dětí i jejich dospělých průvodců. Bude to o jiných a zároveň o vás, vždyť příklady přece táhnou. Texty jsou provázeny barevnými i černobílými ilustracemi Lucie Fričové.

Brož., A5, 136 str., 96 Kč

Jan Pavel II.: RŮŽENEC PANNY MARIE

Apoštolský list Sv. otce ze dne 16. října 2002 Rosarium Virginis Mariae oslovuje biskupy, kněze, jáhny, řeholníky a řeholnice a všechny věřící. V úvodu konstatuje, že na počátku třetího tisíciletí je obzvlášť naléhavá potřeba prosit Boha za míru a obdobně i za rodinu, buňku společnosti, stále více ohrožovanou v rovině ideologické i praktické. První kapitola je věnována rozjímání o Kristu s Marií, druhá kapitola tajemství Krista a Marie. Zde předkládá Sv. otec jako vhodné doplnění dosavadních tajemství k rozvinutí christologického rozměru růžence novou pěticí tajemství – tajemství světla: křest v Jordánu, sebezjevení na svatbě v Káně, hlásání Božího království a výzva k obrácení, proměnění na hoře Tábor a ustanovení Eucharistie. Ve třetí kapitole „Pro mě žít je Kristus“ nám Sv. otec poskytuje formou úvah cenné rady pro praxi života se sv. růžencem.

Brož., A5, 40 str., 25 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávkový týdeník a knih. inzercie: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podavaňe novinových zástelok povolené SF, s. p. ZSRF Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.